

තනිවීම

නිගරයේ වාහන තදබද වලට නුහුරු රියදුරු ප්‍රනාන්දු මෝටර් රථය පැදවූයේ තරමක ආතතියෙන්ය. රිය තද බදයට අසුව දැන් අඩ හෝරාවකටත් ආසන්නය. තැනකදී ඔහු තරමක් තදින් තිරිංග ඇල්ලීම නිසා පසු අසුනේ නිදි කිරීමත් සිටි රිය අයිති වයෝ වෘද්ධ රත්නවීර මහතා ඇහැරී වට පිට බැලුවේය.

“අපි කොහෙද ප්‍රනාන්දු?”
“තවම අපි කොම්පැක්ට් විදියේ මහත්තය”
“අද නම් ගෙදර යන්ඩ ප්‍රමාද වෙයි. ඊයේ ඉක්මනින් ගියාට”
“හැටදාම එක වාගේ නැතෙ මහත්තය”
“ඔව් ඒක ඇත්ත. කොයිදේත් වෙනස් වෙනව. අපිට ඉවසන්ඩ තමයි තියෙන්නෙ”
රත්නවීර මහතා එසේ කියන විට ඔහුගේ සිතට වැඩියෙන් යොමුව තිබුණේ ඔහුගේ බිරිඳගේ අසනීපය මිස පාරේ වාහන ගැන නොවේ. තද දිය වැඩියා

රෝගයෙන් පෙළෙන ඇය නවලෝක රෝහලේ ප්‍රතිකාර ගනී. දින තුනකට කලින් එහි ඇතුළු කළ ඇය බැලීමට ඔහු දින තුනේම පැමිණියේය. අදත් ඔහු ඇය බලා ආපසු යමින් සිටී. ගොලුබෙලි ගමනින් ඉදිරියට ඇදෙන රථ පෙල, අවහිරය තුළ තවත් ප්‍රමාද වෙනු ඇත. කළ හැකි වෙනත් යමක් නොවූයෙන් තම රෝගී බිරිඳ ගැන සිතීමට රත්නවීර මහතා පෙළඹුණේය. ඇය දැන් සුව අතට හැරී සිටියත් කනස්සලු බවක් දැරුවාය. ඇය අස් වැසීමට ඔහු කපා කළත් එදින ඇය අවසානයේ කී දෙය ඔහුට තවමත් ඇසෙන්නා සේය. “අපි ළමයි හැදුව. ඒ අය දැන් ඒ ගොල්ලන්ගේ ලෝකවල. අපිට බැරි වෙන කොට, අපි තනි වෙනව” බිරිඳගේ නෝක්කාඩුවට ඔහු ඒ මොහොතේ කිසිත් නොකීවත් කථාව ඇත්ත බව ඔහු දැන් සිතයි. ඔවුන් දෙපොල මෙන්ම බොහෝ තවත් වයස් ගත දෙමව්පිය ජෝඩු තනිව සිටිනා බව ඔහු දැනී. එසේ තනිව ඉඳීම කල් යත් කොතරම් අසීරුද, දුක්මුසුද යන්න ඔහුට දැනුණු ප්‍රත්‍යක්ෂ වී ඇත. රත්නවීර යුවලගේ දුව සහ පුතා දෙදෙනාම විවාහකය.

පිටරට වාසය කරති. රජයේ දෙපාර්තමේන්තුවක උසස් රැකියාවක් කළ ඔහු සහ දක්ෂ ගුරුවරියක් වූ ඔහුගේ බිරිඳත් දු පුතුන් දෙදෙනාට හොඳ අධ්‍යාපනයක් ලබා දුන්නෝය. එයින් පුතා ඉංජිනේරු කෙනෙකු වශයෙන් ජර්මනියෙන්. දුව දොස්තරවරියක් ලෙස එංගලන්තයෙන් දරුවන් සමග වෙසෙති.

ඔවුන් පිටරට පදිංචියට ගිය මුල් අවදියේ මව සහ පියා තනිව විසුවත් වැඩි අපහසුවක් පාලුවක් නොවිඳසේය. එකල රත්නවීර මහත්මිය සිය දරු දෙදෙනාගේ හපන්කම් සහ සරු ජීවිත ගැන නෑ හිතවතුන් සමග වර්ණනා කර උද්දාමයට, සතුටට පත්වීමට ලොල් කළාය. එවිටද රත්නවීර යුවල විශ්‍රාමිකව සිටියත් සිය කටයුතු සරලව කර ගැනීමට මුදලුන් ගරීර හැකියාවන් තිබිණ. එහෙත් ඒ පසලොස් වසරකට පමණ ඉහතදීය. දැන් ඔවුන්ගේ තත්වය ඊට වෙනස්ය.

ස්වභාවයට අනුව ඔවුහු කායික ශක්තියෙන් මෙන්ම සෞඛ්‍ය අතින්ද පරිහී සිටිති. රත්නවීර ගුරු මහත්මියට නොයෙකුත් අසනීප පැමිණේ. ඇය, දෙදෙනාට අවශ්‍ය කෑම පිළියෙල කර ගන්නේද අපහසුවෙන්ය. කලින් ගෙදරට උවමනා නොයෙක් දෙය වෙළඳ පොළට ගොස් ගෙනාවද රත්නවීර මහතාට

දැන් එසේ කළ නොහැකි තරමට සිතින් කයින් දුර්වල තත්වයකි. සිතුවේ තම කාර් එක පදවා ගෙන ගමන් ගිය ඔහුට දැන් එය පදවාගෙන යාමට අසලවූ ප්‍රනාන්දු රියදුරාගේ සහාය අමාරුවෙන් වුව ලබා ගැනීමට සිදුව ඇත. ඔවුන්ට මුදල් වලින් හිඟයක් නැතත්, සිත, කය දෙකෙහි දුබලකම, තනිය, පාලුව වැඩි වෙමින් දැනේ.

රිය තද බදය පහව ගොස් ප්‍රනාන්දු රියදුරු තරමක කලබලයෙන් රථය පැදවීය. ඇස් වාට්ටුව හන්දියේදී හදිස්සියේ පාර හරහා ගමන් කළ අයෙකු බේරීමට තද බ්‍රේක් පහරක් ගැසීමට ප්‍රනාන්දුට සිදුවිය. මගියා බේරුනේ යන්තමිනි. රියදුරු උරතව රථය පාර අයිනෙන් නවතා මගියාට දොස් කීවේය. ඒ දෙස විමසිලිව බැලූ රත්නචීර මහතා මගියා හඳුනා ගත්තේය.

“රත්නචීර මොකද මේ හදිස්සියේ? මෙහෙ කොහෙද යන්න?”

අනේ මහත්තය සමා වෙන්ඩ මගෙයි වැරද්ද. අම්ම අසනීප වෙල මෙහෙ ඉස්පිරිතාලෙ ඉන්නව. මම එහෙ යන ගමන්.”

“ඇයි මොකද අම්මට ? කවදද මෙහෙ ගෙනාවෙ ?”

“අම්මට පෙනහැල්ලෙ අමාරුවක් මහත්තය. ඊයෙයි ඇතුල් කලේ”

රත්නචීර මහතා මඳක් කල්පනා කළේය. රත්නචීර විමලාවතීගේ පුතාය. රත්නචීර යුවලගේ ළමයි කුඩා කල කීට්ටුවක විසූ විමලාවතී ඔවුන්ගේ ගෙදර නොයෙක් වැඩකරදී උදව් කළ තැනැත්තියකි. ඇය අසල රෝහලේ අසනීපයෙන් සිටින බව දැන දැනත් පිටුපා යෑම නොමැනවයි රත්නචීර මහතාට සිතුවේය. ඔහු රත්නචීර කාර් එකට නංවාගෙන ඇය බැලීමට ගියේය.

එය ලෙඩුන් බලන වේලාව වූ බැවින් විමලාවතී සිටි වාට්ටුව අසනීප අයගේ නෑ හිතවතුන්ගෙන් පිරී ගොස් තිබිණ. රෝගීම් සිටි වයස්ගත විමලාවතීගේ ඇඳ වටා ඇගේ දූ පුතුන් සහ සහෝදරියන් රැස්ව සිටියේය. ඔවුන් කවුරුත් ඇයට කරුණාව දක්වමින් ඇයට හැකියේ පිහිට වීමට උනන්දු වන සැටි රත්නචීර මහතාට දැකගත්ඩ ලැබිණ.

රත්නචීර මහතාගේ පැමිණීම ගැන විමලාවතී ඇතුලු ඇගේ දූ පුතුන් බෙහෙවින් සතුටු වූ බව ඔහුට දැනින. ඒ සතුට පිරිනමන්ට ලැබීම ගැන ඔහුද දයා සිතින් සතුටු විය. ඒමට සූදානම්ව අත තිබූ ප්‍රමාණයට

රත්නචීර අතට මුදල් ආධාරයක් දී රෝහලෙන් නික්ම ආවේය.

නැවතත් කාර් එකට නැගී කඩවන තම ගෙදර බලා යන අතර රත්නචීර මහතාට සමාජයේ එක් එක් ස්තරවල වෙනස කල්පනා විය. විමලාවතී අයත් සමාජ ස්තරය තුල තවමත් පැරණි දෙමව්පිය දුදරු සම්බන්ධය නොවෙනස්ව පවතින බව ඔහු ප්‍රසාද සිතින් මෙනෙහි කළේය. එහෙත් ඊට තරමක් ඉහලින් පවතින තමා අයත් සමාජ තත්වය තුල ඒ සම්බන්ධය හීන වෙමින් ගිලිහෙමින් ඇතැයි ඔහුට සිතුවේය. තම සමාජ ස්තරය තුල පවතින තියුණු කරගතකාරීත්වයට මුහුණ දෙනු වස් මව් පියෝ දරුවන්ට නොයෙක් අපහසුකම් විඳ උගන්වා උසස් රැකියා කිරීමට මග පාදා දෙති. එහෙත් එවැනි තත්ව අත්කර ගත් පසුව දරුවන් තම තමන් ගැන බලා ගන්නවා විනා දෙමව්පියන්ට නිසි කළ ගුණ සැලකීමක් බොහෝ තැන්හී නොමැති බව ඔහු කණගාටුවෙන් සිතුවේය.

ඩබ්.ඩී.ඒ. චේමන්ති

ඊලඟ “සැඟව” කලාපයේ පළ කිරීම සඳහා එවනු ලබන ඔබගේ ලිපි හැකි ඉක්මනින් පහත සඳහන් ලිපිනයට යොමු කරන මෙන් ඉල්ලා සිටිමු.
 මෙවර “සැඟව” කලාපය සඳහා ඔබ විසින් එවන ලදුව, මෙවර පළ කිරීමට නොහැකි වූ ඔබගේ ලිපි ඊලඟ “සැඟව” කලාපය සඳහා පල කිරීමට අදහස් කරමු. “සැඟව” කලාපයේ පිටු ගණන උපරිම පිටු 28 කට සීමා කිරීමට සිදුවීම හිසා, එසේ සිදුවන බැව් කණගාටුවෙන් දන්වා සිටිමු. (සංස්කාරක)
 “සැඟව” සංස්කාරක
 ආර්. එම්. සෙනෙවිරත්න
 172/4, ඇල්විට්ගල මාවත,
 රත්මල්දෙණිය පාර,
 පත්තිපිටිය.

මහ බැංකු සේවකයන්ට සෙහි සෑදූ කරුණු 2...

මහබැංකු සේවකයන්ට ලැබෙමින් තිබුණ විශ්‍රාම වැටුප හිටපු මුදල් අමාත්‍යවරයෙක් නවත්වන්නගත් ප්‍රයත්නය බලයේ සිටි වෘත්තීය සමිති නායකයන් වශයෙන් ආනන්ද ජයවර්ධන, රොබට් ගුණසේකර සහෝදරවරුන් නතර කළ අයුරු පසුගියවර "සැඳෑවට" ලියා නැඹුරුවේ. හොඳ ආයතනයක රැකියාවක් නම් වැටුප් වර්ධක, ජීවනාධාර සහ වෙනත් කාලීන එකතු කිරීම්වලට අමතරව වෛද්‍ය පහසුකම් (දුම්රිය වාර ප්‍රවේශ, ගුවන් ටිකට් අඩුම්ලට ආහාර යනාදිය) ඇතුළත් කිරීම සිරිතය.

අපට මහබැංකුව වැනි ආයතනයක් ලැබීමත්, භාෂාත්‍රයෙන්ම සේවය කළ හැකි පිරිසක් ඒවන විට එහි සිටීමත් භාග්‍යයක් විය. එකල මසකට වැටුප වූයේ රු. 264/80 කි. පැයක අතිකාලයට ගත 16 කි. මේ නිසා වෛද්‍ය පහසුකම මත රෝහල් ගතවීම, ඒවායේ බිල්ගෙවීම බැංකුවට පැවරීම අපට මහත් සෙතක් විය. එය වළක්වාලීමට පාලක පක්ෂය ගත් තීරණයට

අප සංගමය විරුද්ධවීම කාගේත් සතුටට හේතුවූ අතර මා නිවාඩුව සිටි සති දෙකක කාලය තුළ ඔවුන් වැඩ වර්ජන තීරනයක් ගෙන ඇති බව මා දැනගත්තේ ආරක්ෂක මුරකරුව

සිටි ඒබ්‍රහම් අප්පුහාමි මහතාගෙනි. කෙසේ වෙතත් නිවාඩුව පවතින්නදීම වර්ජනය ගැන දැනගැනීම නිසා මම බැංකුවට පැමිණියෙමි. ඇත සිටම පාරේ ජනතාව අඩු බව දුටු මම එතැන සිටම වකිතයෙන් නැඟනල් මියුටුවල් ගොඩනැගිල්ල ළඟට පැමිණියෙමි. මා අවට බැංකුවේ සොයුරෙකු හෝ සොයුරියක නොසිටි නිසා බැංකු බරාදයට ගොස් ඒබ්‍රහම් අප්පුහාමි මහතා විමසුවෙමි.

ඒ මහතා "දැන් බැංකුවේ අය වැඩකරන්නේ ගවර්මන්ටි සර්විසස් ස්පෝර්ට්ස් ක්ලබ් එකේ" යයි පැවසීය. මම එම ස්ථානය සොයාගෙන ගුවන් හමුදා මූලස්ථානය ඉදිරිපිටටම ගියෙමි. ඇතදීම මා එනු දුටු අන්ද්‍රාදි සහෝදරයා "බැංකුවට ගියාද" යි විමසීය. මම සිදුවූ සියල්ලම හෙළි කළෙමි.

ලොක්කෝ කතා කළේ නැද්ද? අන්ද්‍රාදි සහෝදරයාගේ ඊළඟ ප්‍රශ්නය විය. නැවතත් දොඩමලු වූ අන්ද්‍රාදි සහෝදරයා "ඇතුළට ගියානම් හෙට අපෙන් හොඳ සංග්‍රහයක් විඳගන්න තිබුණා ය" යි කියා "දැන් මේකයි කෙරෙන්න ඕන" කියමින් වටපිට බැලීය. එවිටම එකළ අප සංගමයේ සභාපතිව සිටි ක්‍රිස්ටි ගුණසේකර මිය ගිය ටී.ඩී.බී. හේරත් සහ තිලකරත්න

සහෝදරයාද එහි වූහ. ඔවුහු "දැන් ඔබ කළ යුත්තේ මේ කිසි දෙයක් දන්න නැති විදියට බැංකුවට ගොස් ඇතුළේ වෙන්න ඕන කියනවා. බැ කීවොත් මෙහාට එනව. එතනදි දෙනවලු ප්‍රතිඥාවක් අත්සන් කරන්න. අත්සන් කරල බැංකුව ගන්න ප්‍රතිඥා කොලයේ තම පිටපත සාක්කුවේ දමාගෙන ටික වේලාවක් ඉඳල බඩ රිදෙන බව හෝ දන් අමාරුවක් හෝ වෙනත් ක්ෂණිකව කරගන්න බැරි ලෙඩක් කියල එළියට පැනගෙන අපි ඉන්න මෙතැනට පැමිණෙන්න ඕන" යනුවෙන් මාව දැනුවත් කළහ. නාවොත් සුං. අපටවත් බේරගන්න බැරිවෙයි කීහ.

ඔවුන් කී පරිදි මම නැවත බැංකුවට ගියෙමි. ඒබ්‍රහම් එවෙලේ එහි සිටියේ නැත. මා ඇතුළුවන්නට ගිය අවස්ථාවේ එහි සිටි බැංකුවේ ලේකම් අමරසූරිය මහතා "හී ඊස් වැලිගම, අ යුනියන් මෑන් අයි කාන්ට් ටේක් හිම්" යනුවෙන් මාව ප්‍රතික්ෂේප කළේය. මේ නිසා මට දෙපැත්තම නැති වෙයයි මම සිතුවෙමි. වාසනාවකට මෙන් ආචාර්ය ජයතිලක මහතා ඉදිරියට පැමිණ "හී ඊස් ඉන් මයි ඩිපාර්ට්මන්ට් අයි කැන් රිලයි ඔන් හිම්, එලව් හිම්ටු සයින්ද් ඩොකියුමන්ට් ඇන්ඩ් ස්ටාර්ට් වර්ක්". මම

ප්‍රීතියෙන් පිනා ගියෙමි.
 එහෙත් අන්ද්‍රාදි සහෝදරයා කී
 දේ මා ඉදිරියේ මැවෙන්නට විය.
 මම මා සේවය කළ අංශයට
 ගියෙමි. ඇත දී මා දුටු ටෙරන්ස්
 සවුන්ද්‍රනායගම් මහතා "ඕ
 ගෝඩ්! ද පෙස්ට් ඊස් ඉන්"
 යනුවෙන් පවසා මා රැගෙන ගිය
 පත්‍රිකා දෙකෙන් එකක් ඔහු
 භාරයට ගන්නා ලදී. අනික මට
 නැවතත් භාරදුනි.
 මේ මොනවා කළත් මාගේ
 ඉලක්කය අන්ද්‍රාදි සහෝදරයා
 වෙතම විය. ටික වේලාවකින් මා
 ටෙරන්ස් මහතා වෙත ගොස්
 බඩ රිදෙන බවත්, කැන්ටිම සහ
 දොස්තර මහතාගේ කවුළුවද
 වසා ඇති බවත් පැවසීමි. බැරිම
 තැන නැගිට සිටි සවුන්ද්‍රනායගම්
 මහතා හෝ හෝ යු ආර් අ රියල්
 පෙස්ට්. ඩොන්ට් පුට් ඉන්ට්‍රි
 ට්‍රබල් කම් ක්වික්ලි යයි පැවසීය.
 කුඩුවෙන් මුදාහල කුරුල්ලකුසේ
 මම රජයේ ක්‍රීඩාගාරයට ගියෙමි.
 අන්ද්‍රාදි සහෝදරයා මාගේ
 පිටපත කියවා "ආ මේවායින්
 අපට කරදරයක් නෑ. එක
 එක්කෙනා කීව කථා බොරුනේ.
 වහාම රැස්වීමක් කැඳවන්නයයි

පැවසීය. ශබ්ද විකාශන යන්ත්‍ර
 වලින් කාටත් ප්‍රධාන ශාලාවට
 එන්ටයයි කී අතර ක්‍රිස්ටි
 ගුණසේකර සහෝදරයා මගේ
 නම නොකියා අනිත් තොරතුරු
 පවසන ලදී. සභාවේ ප්‍රශ්නය
 වූයේ කවුද ගියේ, මේක අපි
 අමාරුවේ දාන්න හදන වැඩක්ද
 දන්නෙ නෑ යනුවෙනි.
 එවිට අන්ද්‍රාදි සහෝදරයා මගේ
 නම කියා සිටීමත් සමඟම
 නැවතත් සෝෂා කළ සභාව
 කෝ එයා මෙනත ගිටියේ නෑ.
 පසුගිය කාලය තුළදීම ඔහු අපි
 දැක්කෙ නෑ යනුවෙන් පැවසූහ.
 එවිට අන්ද්‍රාදි සහෝදරයා
 සියල්ල පැහැදිලි කරන ලදී. ආ.
 එහෙතම අපි මිනිහා ඉදිරියෙන්
 තියාගෙන පෙළපාලියෙන් යමු
 යයි යෝජනා කර ස්ථිර
 කරගන්නා ලදී. විප්ලවවාදී
 කොමියුනිස්ට් පක්ෂයේ
 සහෝදරයින්ද මා ඉදිරියේ යමින්
 වැඩේ වැරදුනොත් බලාගෙනයි
 යනුවෙන් තර්ජනාත්මක
 ස්වරයෙන් පවසන ලදී.
 එදා අප පෙළපාලියෙන් ගියත්
 පොලිස් පොල්ල ජල පීඩන
 මානක, කඳුලු ගෑස් පමණක්

නොව රථවාහන පොලිසිය හැර
 වෙනත් කිසිවකු නොවීය.
 මහජන බැංකුව ලඟින් යද්දී ජය
 වේවා! යනුවෙන් ඇසීන. කෙසේ
 වෙතත් බැංකුව ළඟට ගිය මා
 වෙත පැමිණි ජයතිලක මහතා යු
 ජෙල්ෆිස් මෑන්, වට් ඉස්ද් මීනිං
 ඔෆ් දීස්, මොනවා හරි වුනොත්
 මම නෑ යනුවෙන් පවසා බැංකු
 බරාඳයෙන් ඉවත්ව යද්දී මම ඔහු
 පසු පස ගොස් සර් මේ කාරණේ
 කරගන්න ඕන උනේ. ඔන්න
 ඒක මම කලා යයි කීවෙමි.
 නැවතත් කතා කළ ජයතිලක
 මහතා හරි හරි යනව, මින්
 පස්සේ මේ වගේ සිරියස්
 වැඩවලදී තමන් ගැනත්
 බලාගන්නව, යනුවෙන් පවසා
 මා වෙතින් ඉවත්ව යන ලදී.
 සියල්ලන් පොරොන්දු පත්‍ර
 අත්සන් කර අත්පුඩි ගසමින් තම
 සේවා ස්ථානවලට වාර්තා කරන
 ලදී.
 මෙයින් සියළුම රාජ්‍ය බැංකුවල
 නියුක්ත වූන්ට සෙත සැලසුන
 අතර මේ ලියන මොහොත
 දක්වා මගෙන් ඒ පහසුකම 1996
 දී උදුරාගත් බව ඔබ කිසිවකු
 නොදන්නවා ඇත.
 ධම්සේන වැලිගම

**2012 වර්ෂය සඳහා පත් කරගන්නා ලද
 හව හිලධාරී මණ්ඩලය**
 ගරු සභාපති - ආචාර්ය එම්.යූ.ඒ. තෙන්නකෝන් මහතා
 ගරු උප සභාපති - එච්.ඒ.ජී. හෙට්ටිආරච්චි මහතා
 ගරු ලේකම් - මානෙල් ජයසේකර මිය
 ගරු භාණ්ඩාගාරික - ඩී.ආර්. දයාවංශ මහතා
 ගරු උප ලේකම් - ආර්.එම්. සෙනෙවිරත්න මහතා
 ගරු උප භාණ්ඩාගාරික - එච්.ජේ. විමලසෝම මිය
 සමාජ සහයෝගීතා ලේකම් - අයිරා වෑගොඩපොල මිය
 කාරක සභාව
 ටී.ජී. කරුණාදාස මහතා
 ඩී.පී. ජයසිංහ මහතා (ඉල්ලා අස්විය)
 සේ.දේර්. කරුණාරත්න මහතා

Office members appointed for the year 2012
 Hon. President Dr. M.U.A. Tennakoon
 Vice President Mr. M.A.G. Hettiarachchi
 Hon. Secretary Mrs. Manel Jayasekera
 Hon. Treasurer Mr. D.R. Dayawansa
 Asst. Secretary Mr. R.M. Seneviratne
 Asst. Treasurer Mrs. M.J. Wimalasoma
 Social Secretary Mrs. Ira Wegodapola
Committee Members
 Mr. T.G. Karunadasa
 Mr. D.P. Jayasinghe (Resigned)
 Mr. S.D. Karunaratne

මලක කථාවක

මහ ගිරි අරණේ සොඳුරු ඉසව්වක පිපුන මලයි
බදාම වනයේ හරිත මැදිරියක පිපුන මලයි
කොතැනක පිපුනත් දෙකම එක මලයි
උඩවැසියාමයි මල් ලොව අග රැජිණි.....

අරුණ හිරුට ලොල් බිඟු ගී රාවෙන්
වන තීරය කළ එළි කරවා
ලොවට හොරෙන් මා වන ලිය ගොමුවක
පිහි කඳුලෙන් විකසිත වෙනවා.....

හිරුට හොරෙන් මා හරිතාගාරක
බෙහෙත් පැනින් ප්‍රමුදිත වෙනවා
බඹර සරින් සර පහසක් නොලබා
පරවේනිය රැකගෙන යනවා.....

කිසිවකු දැසට දසුනක් නොම වී
හිමේ සොඳුරු බව රැක දෙනවා
සොබාව සරසන අමිල මලක් වී
හිමගත අරගෙන සැඟවෙනවා.....

දෙනෝදාහකගේ ප්‍රිය දසුනක් වී
රජ සිටු මැදුරෙන් වැජඹෙනවා
සල් පිල් මැදුරේ වෙළඳ මලක් වී
පරදේසෙක මිලිනව යනවා.....

▪ දිබ්බාද්දේ දුල්මන් පිරිස්

චි. සී. ඩී. වෙහි හැක...

මා බැංකුවට පත්වීමෙන් පසු
පළමුවෙන්ම අනුයුක්ත
කළේ රාජ්‍ය ණය
දෙපාර්තමේන්තුවටයි. එම
දෙපාර්තමේන්තුවේ විමසීම්
කවුන්ටරයට පළමුවෙන්ම යොමු
කළේ දෙපාර්තමේන්තුවේ කෙරෙන
පොදු කටයුතු අවබෝධ කර
ගැනීමටයි. පත්වීම ලබා දින 3 කට
පසු අමුත්තෙකු පැමිණ "චී.ඒ.ඒ.
ඉන්තවුදු"යි මගෙන් ඇසීය. "චීගොම
කෙනෙක් වෙහි තැනැ"යි මා උත්තර
දුන්නා. අමුත්තා ආපසු හැරී ගොස්
විනාඩි කීපයකින් නැවත පැමිණ
රාජ්‍ය ණය අධිකාරීගේ කාමරයට
කෙලින්ම ගියේය. දෙදෙනාම නැවත
එළියට යන ගමන් රාජ්‍ය ණය අධිකාරී
He is a new Boy යනුවෙන්
කියනවා මට ඇසුනි. රාජ්‍ය ණය
අධිකාරීට ඉංග්‍රීසියෙන් කියන කෙටි
නම S.P.D බව මා දැන ගත්තේ ඉන්
පසුවයි.

චී.එල්. කරුණාරත්න

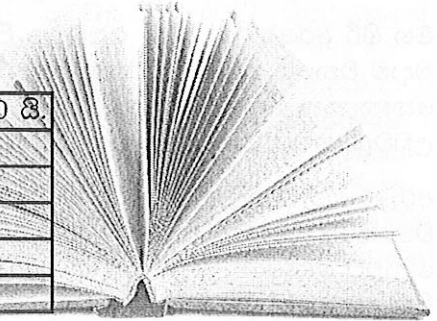
පුංචි පුතනි සුවසේ හිඳවී
සුර දුතන් රැළ කෙළි ලොලිභ්
පිලිගන්නට සිහහ මුවිභ්
ඔබ එතකල් සැරසි සිටිවී

බර්නි ප්‍රනාන්දු

මහ බැංකු සේවාවේ මාගේ අතිම මතක සමහන් කිහිපයක්.....

ඵවකට (ඵනඵ 1955 - 1960 වකවානුවේඵ)

මාණ්ඩලික නොවන දෙවන ශ්‍රේණියේ මූලික වැටුප	රු. 80.00 සි.
විශ්‍රාම වැටුප් / බෝතස් / දුම්රිය බලපත්‍ර	නැත
දූන් පවතින ආකාරයේ වෛද්‍ය පහසුකම්	නැත
ආපන ශාලාවක්	නැත
නිවාස ණය	නැත
සේවාවේ ස්ථිරභාවයක්	නැත

මහ බැංකු සේවකයන් අද තුක්තිවිඳින වරප්‍රසාද රාශියක් ලබාගත්තේ කෙසේද කියා ඇතැම්විට, අදමහ බැංකුවේ සේවය කරන බොහෝ දෙනකු නොදන්නවා විය හැකි බැවින් විශේෂයෙන් වර්තමාන සේවකයන් උදෙසා මාගේ මතක සටහන් කිහිපයක් මෙසේ ගෙනහැර දක්වමි. මෙම කරුණු සම්බන්ධයෙන් සමහර වාර්තා දැනට මා ළඟ නොමැති බැවින් බොහෝ කරුණු මා දක්වන්නේ මාගේ මතකයෙනි. කෙසේ වුවද මා මහ බැංකු සේවයට බැඳුණු දා සිට මාගේ මතකයේ තිබෙන වැදගත් කරුණු මම මෙහිදී හෙලි කිරීමට අදහස් කරමි.

මා විශ්‍රාම ගොස් දැනට වසර 25ක් පමණ වන අතර, මෙම ලිපියෙහි දක්වා ඇත්තේ දැනට වසර 25කට පමණ පෙර මාගේ මතකයට නැගෙන සමහර සිද්ධීන් පමණි. එනිසා වසර විසිපහකට පමණ පෙර සිට මෑතක් දක්වා මහ බැංකු සේවාවේ ඇතිවූ සිද්ධීන් මෙම ලිපියට ඇතුලත් නොවන බව කරුණාවෙන් සලකන්න. මහ බැංකු සේවයට බැඳීමට අයදුම් කළ මම ඒ

සම්බන්ධයෙන් සම්මුඛ පරීක්ෂණයට කැඳවණු ලැබුවේ 1954 නොවැම්බර් 19 වනදායි. මෙම සම්මුඛ පරීක්ෂණය පවත්වන ලද්දේ, පැරණි 'මිලර්ස්' ගොඩනැගිල්ලේ කුඩා කාමරයක් තුලයි. මෙම ආරම්භක වකවානුවේදී මහ බැංකුව සතු කිසිදු ගොඩනැගිල්ලක් නොවූ අතර, මහ බැංකුවේ අත්‍යවශ්‍ය අංශ පවත්වන ලද්දේ කුලියට ලබාගත් ගොඩනැගිලිවලය.

මෙම සම්මුඛ පරීක්ෂණයට පැමිණි වේලේ එහි සිටි රෙඩ්ලික් සේනාරත්න සහ රොබට් ගුණසේකර යන අය මට අද මෙන් මතකය. රෙඩ්ලික් සේනාරත්න සුපුරුදු සිනාමුසු මුහුණින්, කවටකමක්ද කර මා සමඟ කතාවට ඒවුණු අතර රොබට් ගුණසේකර ටයි පටියක්ද පැලඳගෙන, ගාම්භීර ලීලාවෙන් එහා මෙහා යනු දක්නට ලැබුණි. ටයි පටියක් පැලඳ සිටි නිසා ඔහු උසස් නිලධාරියෙකු යැයි එදා මා සිතුවත් ටයි පටියක් පැලඳ වැඩට පැමිණීම රොබට්ගේ සාමාන්‍ය සිරිත බව මට පසුව දැනගන්නට ලැබිණි.

මෙම සම්මුඛ පරීක්ෂණයෙන්

පසු 1955 ජනවාරි 1 වනදා මහ බැංකුවේ මාණ්ඩලික නොවන 2 වන ශ්‍රේණියේ නිලධාරියෙකු වශයෙන් මම වැඩ ආරම්භ කළෙමි. මට මුල්ම පත්වීම ලැබුණේ දැනට 'හිල්ටන් හෝටලය' තිබෙන "ඇචලන්" වතුරග්‍රයේ පැරණි ඕලන්ද බැරක්කයක උඩ තට්ටුවේ පිහිටි විනිමය පාලන

දෙපාර්තමේන්තුවටය. එවකට විනිමය පාලන ධුරය දරුවේ ඒ. අබේනායක මහතා වන අතර අපගේ කටයුතු වලට ඔහුගෙන් කිසිදු බාධාවක් නොවීය.

මෙම ගොඩනැගිල්ලේ පහත මාලයේ සමාගම් රෙජිස්ට්‍රාර්ගේ කාර්යාලය පිහිටා තිබූ අතර, අපත් සමාගම් රෙජිස්ට්‍රාර් කාර්යාලයේ සේවකයන්ගේ ආහාර පාන ගත්තේ අසල තිබූ පෞද්ගලික කැන්ටිමේන්ය. එවකට අපට යම්යම් ප්‍රශ්ණවලදී සාකච්ඡා කිරීමට පවා ස්ථානයක් නොවූයෙන් අප නොයෙක් ප්‍රශ්න සාකච්ඡා කළේ මෙම කැන්ටිම තුලය. අප කැන්ටිමට රැස්වන සෑම අවස්ථාවකම හොඳ වෙළඳාමක් තිබුණු බැවින් අප කැන්ටිමට නිතර රැස්වීම ගැන ආපන ශාලා හිමිකරු අපට කිසිදු විරුද්ධත්වයක් නොදක්වන ලදී.

එම වකවානුවේදී මට ලැබුණේ මසකට රු. 80.00 ක මූලික වැටුපක් පමණි. මෙම මූලික වැටුපට තවත් දීමනා කිහිපයක් එකතු වූ අතර අනාගතය වෙනුවෙන් අපට සුළු ප්‍රමාණයේ අර්ථ සාධක අරමුදල් හිමිකමක්ද ලැබිණ. දැනට මහ බැංකු සේවකයන් භුක්ති විඳින මහ පරිමාණ වැටුප්, බෝනස් මුදල්, විශ්‍රාම වැටුප් අද තිබෙන වෛද්‍ය පහසුකම් නිවාඩු දුම්රිය බලපත්‍ර, නිවාස ණය යනාදී කිසිවක් එවකට අපට නොවීය. මෙම වරප්‍රසාද බොහොමයක්ම අප ලබාගත්තේ, දඩි කැපවීම් මාධ්‍යයේ අප කළ බලගතු සටන් වලිනි. මෙම වරප්‍රසාද ලබා ගැනීම සඳහා අතීතයේ සිටි මහ බැංකු සේවකවන් කළ කැපකිරීම, වර්තමාන සේවකයන්ගේ පැසසුමට ලක්විය යුතු අතර සමාජයේ ඉදිරි ගමන වෙනුවෙන් ඔවුන්ගේ මෙම කැපකිරීම් ආදර්ශයට ගත යුතුයැයි සිතමි.

මා මහ බැංකු සේවයට බැඳුණු 1955 ගණන් වලදී වෘත්තීය සමිතියක් පිහිටුවීමට පවා අපට අවසර නොවීය. කෙසේ වුවද 1956 දී එස්.ඩබ්.ආර්.ඩී. බණ්ඩාරනායක මහතා බලයට පත්වීමත් සමග මෙම තත්වය තරමක් දුරට වෙනස් වුවත්, බොහෝ ආයතනවල සේවකයෝ වෘත්තීය සමිතිවලට බැඳීමට බිය වූහ. මහ බැංකුව තුලද මෙම තත්වය ඇති වූ අතර, මහ බැංකු සේවක සංගමය ආරම්භ කිරීමට සිදුවූයේ ඉතාමත් රහසිගතවය. මේ සම්බන්ධයෙන් රොබට් ගුණසේකර විශාල මෙහෙයක් ඉටුකළ අතර සේවකයන් සුළු පිරිසකගේ සහභාගිත්වයෙන්

මහ බැංකු සේවක සංගමය ආරම්භ විය. මහ බැංකු සේවක සංගමය බිහිවීමත් සමග මහ බැංකුවේ පාලක පක්ෂය තරමක් තැනිගත් අතර, සටන්කාමී අතීත සේවකයෝ තම අයිතිවාසිකම් දිනාගැනීම සඳහා සටන් මගට බටහ. මෙම සටන් මෙහෙයවූ මුල්ම නායකයන් අතරින් නම් කිහිපයක් මට තවමත් මතකය. ඔවුන් නම් නෝර්මන් විජේසිංහ, කේ.කේ. පෙරේරා, එච්.ඊ. ජයසිංහ සහ එම්. තංගයියා යි. මොවුන් අතරින් එම්. තංගයියා අතිදක්ෂ නායකයකු වූ අතර ඔහුගේ කටයුතු වසන්, වාග් වතුරියන් නිසා බොහෝ දෙනෙකු ඔහු කථා පවත්වන විට ඇසිපිය නොහෙලා ඔහු දෙස බලා සිටියහ. මොහුගේ මෙම සහජ හැකියාවන් නිසා ඇතැම් සේවක ප්‍රශ්න සටන් මගට බසින්තේ නැතිව සාකච්ඡා මාර්ගයෙන් විසඳාගත හැකිවිය.

තංගයියා මහ බැංකු සේවක සංගමයේ සභාපති වශයෙන් සිටි අවධියේ මා උපසභාපති වශයෙන් කටයුතු කළ අතර පාලක පක්ෂය සමග පැවැත්වූ බොහොමයක් සාකච්ඡා වලට මමද සහභාගී වීමි. මෙම සාකච්ඡාවලදී තංගයියා නැගූ ඇතැම් තර්කවලට පිළිතුරු දීමට පවා පාලක පක්ෂයට හැකියාවක් නොමැති බව මට පෙනින. තංගයියා සංගමයේ නායකත්වය දැරූ වකවානුවේදී වැඩ වර්ජන, විරෝධතා ව්‍යාපාර, පෙළපාලි යනාදී වෘත්ති සටන් රාශියක්ම දිනාගත හැකිවිය. තංගයියා මහ බැංකු සේවක සංගමයේ සභාපතිත්වය දැරූ අවධියේදී දිනාගත් ඉල්ලීම් අතර

“බෝනස්” ඉල්ලීම ප්‍රධාන තැනක් ගනී. අප මහ බැංකුවේ පාලක පක්ෂය වෙත බෝනස් ඉල්ලීම මුලින්ම ඉදිරිපත් කළ අවස්ථාවේ එවකට මහ බැංකුවේ පාලක පක්ෂය වෙනුවෙන් පෙනී සිටි පී.එම්. (පෝල් මාක්ස්) ජයරාජන් මහතා එය ප්‍රතික්ෂේප කළේ මහ බැංකුව වානිජ ආයතනයක් නොවන බැවින් බෝනස් ඉල්ලීමේ කිසිදු අයිතියක් සේවකයන්ට නොමැති බවත්, ලෝකයේ කිසිදු මහ බැංකුවක් සේවකයන්ට බෝනස් මුදලක් නොගෙවෙන බවත් පවසමිනි. එහෙත් එවකට සිටි මහබැංකු සේවක සංගමයේ විධායක මණ්ඩලය ජයරාජන් මහතාගේ මෙම ප්‍රකාශයෙන් පසුබට වන්නේ නැතිව, ලෝකයේ නොයෙක් රටවල මහබැංකු වලින් තොරතුරු විමසා බැලීය. ඒ අනුව ලෝකයේ නොයෙක් රටවල මහ බැංකු බෝනස් යන නම නැතත්, වෙනත් නම් වලින් බෝනස් වැනි දීමනා ගෙවන බවත් අපට දැනගන්නට ලැබිණ. මේ අනුව, මෙම තොරතුරු පාලක පක්ෂය වෙත අප ඉදිරිපත් කළත් පාලක පක්ෂය එය පිළිගත්තේ නැත. විශේෂයෙන්ම එවකට මහ බැංකුවේ ලේකම් ධුරය දැරූ (ඔහු ලේකම් ධුරය දැරුවත් ඔහු පෙනී සිටියේ මහ බැංකුවේ අධිපතිතුමාටත් ඉහළින් සිටි ආඥාදායකයකු ලෙසිනි) පී.එම්. ජයරාජන් මහතා අප ඉදිරිපත් කළ තොරතුරු පිළිගැනීමට කිසිසේත්ම එකඟ නොවීය. හැරත් මහ බැංකු සේවකයන්ට ඔහු සැලකුයේ, වහල් හිමියකු තමා යටතේ සිටින වහලුන්ට සලකාත්තක් මෙනි. යම්කිසි ප්‍රශ්නයක් ඔහු වෙත ගෙන ගිය ඇතැම් සේවකයන් ඔහු පත්තා

ගත්තේ අඩි පොළොවේ ගසා නිර්දය අන්දමින් බැන වදිමිනි.

කෙසේ වුවද, ඔහුගේ මෙම හැසිරීම තුටුවකටත් ගණන් නොගත් මහ බැංකු සේවකයෝ දැඩි අධිෂ්ඨානයකින් යුතුව බෝනස් ඉල්ලීම දිනා ගැනීම සඳහා ඓතිහාසික මහා වැඩ වර්ජනයක් දියත් කළේය. දින 30 ක දීර්ඝ වැඩ වර්ජනයකින් පසු පාලක පක්ෂය මෙම "බෝනස්" ඉල්ලීම වෙනත් නමකින් "පැමිණීමේ දිරි දීමනාවක්" යන නමින් දීමට එකඟ විය. මුලින්ම බෝනස් වෙනුවෙන් රු. 150/- ක් පමණක් ගෙවීමට එකඟ වූ පාලක පක්ෂය දින 30 ක මහා වැඩ වර්ජනයෙන් පසු මාස දෙකක දළ වැටුප හෝ මාස තුනක මූලික වැටුප ගෙවීමට එකඟ විය. මෙම වැඩවර්ජනයෙන් පසු ආඥාදායකයකු මෙන් ක්‍රියා කළ ජයරාජන්ගේ රැස්ද බාලවිය.

ඇත අතීතයේ මෙම සටන් වලට නායකත්වය දුන් තවත් සටන් කාමී සහෝදරයන් කිහිප දෙනෙකු සිටි අතර ඔවුන්ගේ නම මෙහි සඳහන් නොකොළොත් අඩුවක් යයි සිතමි. එනිසා මාගේ මතකයට එන අනෙකුත් සටන්කාමීන්ගේ නම මෙසේ හෙළි කරමි. ඔවුන් නම ජී.ඩී. මදනායක රෝලන්ඩ් පෙරේරා, සී.ඒ. (වාලි) අබේසේකර, සිරිදාස ලියනගේ, විල්සන් හීනටිගල, ක්‍රිස්ටි සිල්වා, එල්.අයි.ඊ. ද අල්විස්, කාල් ප්‍රනාන්දු, පී.එම්. හසන්, ඊ.එම්. ඊස්වරන් යන අයයි. මීට අමතරව සියලුම සටන් වලදී නායකයනට සහාය වූ දෙවැනි පෙලේ නායකත්වයක්ද විය. ඔවුන් නම කේ.ඩී.කේ. (ක්‍රිස්ටි

ගුණසේකර) කේ.ඒ. දයාරත්න, කේ. වික්ටර් සිල්වා, කේ.ඩී. සිල්වා, සිරිල් පෙරේරා, ධර්මසේන වැලිගම, හෙන්රි මානවඩු, උපාලි පෙරේරා, ආනන්ද ජයවර්ධන යන අය මාගේ මතකයට එන අතර, අපගේ සටන් වලදී පෙරමුණ ගෙන ක්‍රියා කළ සොයුරියන් විශාල පිරිසක්ද සිටි බව මෙහිදී සිහිපත් කළ යුතුයි. මේ සම්බන්ධයෙන් පෙරමුණ ගත් තවත් සටන් කාමීන් සිටි අතර, ඔවුන්ගේ නම මගේ මතකයට නොඑම ගැන මම සමාව අයදමි.

මහ බැංකු සේවක සංගමයේ කටයුතු ප්‍රධාන වශයෙන් වෘත්තීය ප්‍රශ්න වලට පමණක් සීමාවූ අතර කලා කටයුතු ගැන උනන්දුවක් දැක්වූ සේවකයින්ට මහ බැංකු සේවක සංගමය හරහා කලා කටයුතු සංවිධානය කිරීම තරමක් අපහසු බව මට පෙනී ගියෙන් සාහිත්‍යය, නාට්‍යය, සංගීතය, ඇතුළු අනෙකුත් කලා කටයුතු කිරීම සඳහා යමකිසි වෙනත් සංවිධානයක අවශ්‍යතාවය මට පෙනින. එහෙත් බටහිර සංස්කෘතිය හිස මුදුනින් පිළිගත් කළු සුද්දන් පිරිසක් අරක්ගත් එවකට මහ බැංකුවේ සිටි සේවකයන් අතරට දේශීය සංස්කෘතිය ගෙන යන්නේ කෙසේද යන්න මට ප්‍රභේලිකාවක් විය. කෙසේ වුවද මහ බැංකුව වැනි ජාතික ආයතනයක දේශීය සංස්කෘතියට මුල් තැනක් දිය යුතු බවට මා තුළ තිබූ අධිෂ්ඨානය මහ බැංකුවේ සිටි තවත් සොහොයුරන් කිහිපදෙනෙකුගේ සහයෝගය නිසා මල්පැල ගැන්විය. මේ සම්බන්ධයෙන් එම වකවානුවේ

උනන්දුවක් දැක්වූ සියළුම සොහොයුරන්, ඇවිලන් බැරැක්කයේ තිබූ කැන්ටිමට රැස් කළ මම අපගේ පරමාර්තය පැහැදිලි කළෙමි. මෙහිදී අදහස් දැක්වූ බොහෝ දෙනෙකුගේ මතය වූයේ දේශීය සංස්කෘතියට මහ බැංකුව තුළ තැනක් දීමට නම් වෙනමම සංවිධානයක් බිහිකළ යුතු බවය.

මේ අනුව මහ බැංකුවේ සංස්කෘතික සංගමය බිහිවූ අතර, අපගේ ආරාධනය අනුව එහි මුල්ම සභාපතිධුරය භාරගැනීමට ආචාර්ය ජයන්ත කැලේගම මහතා කැමැත්ත පල කළේය. එහි ප්‍රධාන ලේකම්ධුරය මා වෙත පැවරින.

මහ බැංකුවේ සංස්කෘතික සංගමය බිහිවූ වකවානුවේදී මහ බැංකුව පුංචි එංගලන්තයක් විය. සියලු දෙනාම ඉංග්‍රීසියෙන් කතා කළ අතර සිංහලෙන් කතාකරන අය හැඳින්වූයේ "ගොඩයන්" ලෙසය. මා ඉංග්‍රීසි මාධ්‍යයෙන් අධ්‍යාපනය ලැබුවත් සිංහලෙන් කතා කිරීමට මම වඩාත් ප්‍රිය කළෙමි. මේ නිසා මහ බැංකුව තුළ රජ කළ කළු සුද්දන්ට මා පහත් පෙලේ අයකු ලෙස පෙනුන අතර සමච්චලයට මෙන් ඔවුන් මා හැඳින්වූයේ "කල්වරල් සිල්වා" යනුවෙනි. මෙවැනි ගැරහිලි රාශියකට එඩිතරව මුහුණ දුන් මම සංස්කෘතික සංගමයේ ඉදිරි කටයුතු සාර්ථකව මෙහෙය වීමි. මහ බැංකුවේ සංස්කෘතික සංගමය බිහිවීමත් සමග, සිංහල භාෂාව පිළිබඳවත් අනෙකුත් කලා ශිල්ප පිළිබඳවත් මහ. බැංකු සේවකයන් අතර විශාල පිබිදීමක් ඇතිවිය. සංගමයේ ප්‍රධාන කටයුත්ත ලෙස හේමාස්

ගොඩනැගිල්ලේ 4 වන මහලේදී සංගීත සන්දර්ශනයක් පවත්වන ලද අතර එම වකවානුවේ ජනප්‍රියව සිටි ගායක ගායිකාවන් රැසක්ම ඊට සහභාගි වූහ. ඔවුන් අතරින් කිහිප දෙනෙකුගේ නම් තවම මට මතකය. ඔවුන් නම් සීසිර සේනාරත්න, සී.ටී. ප්‍රනාන්දු, හරුන් ලන්ත්‍රා සහ සුජාතා පෙරේරායි. තවත් ගායක ගායිකාවන් රැසක්ම මෙම සංගීත සංදර්ශනයට සහභාගි වූ නමුත් සමහර ශිල්පීන්ගේ නම් දැන් මට මතක නැත. මෙම සංගීත සංදර්ශනයෙන් පසු මහ බැංකු සේවකයන් අතර සංස්කෘතික සංගමය ඉතාමත් ජනප්‍රිය විය.

සංස්කෘතික සංගමය මෙහෙය වූ අනිකුත් වැඩසටහන් අතර, එවකට රටේ ප්‍රසිද්ධ පුද්ගලයන් රැසක්ම මහ බැංකුව තුළට කැඳවා දේශන මාලාවක් පැවැත්වීමට කටයුතු යෙදින. එම දේශන පැවැත්වූ ප්‍රධාන පෙලේ අය නම් ශ්‍රී වන්දරත්න මානවසිංහ, ප්‍රේමකුමාර එපිටවල, ශ්‍රී ජයනා, ආචාර්ය ඊ.ඩබ්. අධිකාරම්, ආචාර්ය සෙනරත් පරණවිතාන, සයිරස් ඩබ්. සුරේනද්‍ර යන අය වන අතර, සිංහල භාෂා සටන මහ බැංකුව තුළ ප්‍රචලිත කිරීමට එවකට භාෂා සටනේ පතාක යෝධයන්ව සිටි, බද්දේගම විමලවංශ හිමි සහ දුවමොට්ටාවේ අමරවංශ හිමිවරු මෙම දේශන වලට සහභාගි වූහ.

මෙයට අමතරව සංස්කෘතික සංගමය විසින් මහ බැංකු සේවකයන් උදෙසා වැඩ කටයුතු රාශියක් දියත් කළ අතර, කථික තරඟ පැවැත්වීම කෙටි කථා, රචනා, විනෝද

වාර්තා පිළිලෙ කිරීම සහ සංස්කෘතික සංගමයේ පුස්තකාලයක් මහ බැංකුව තුළම පිහිටුවීම ඉන් ප්‍රධාන කරුණු වේ.

මීට අමතරව මහ බැංකුව තුළ සිංහල භාෂා සටන දියත් කළේ ද සංස්කෘතික සංගමයයි. එවකට සිටි මහ බැංකුවේ පාලකයන්ට අවශ්‍ය වූයේ මහ බැංකුවේ වැඩකටයුතු දිගටම ඉංග්‍රීසි භාෂාවෙන් කිරීමටය. සංස්කෘතික සංගමය මීට තරයේම විරුද්ධ වූ අතර, ඒ සම්බන්ධයෙන් විශාල උද්ඝෝෂණයක් ගෙන ගියේය. මෙම සටන් වල ප්‍රතිඵලයක් ලෙස එවකට සංගමයේ සම ලේකම්වරුන් ලෙස සිටි ආරියසේන ජේදුරුහේවා සහ බී.ටී. ජයතිලක යන සහෝදරවරුන් වැඩ තහනමකටද ලක්වූහ. වැඩ තහනමට ලක්ව මාස ගණනක්ම ඔවුනට ආර්ථික හා වෙනත් දුෂ්කරතා රාශියකටම මුහුණදීමට සිදුවූ අතර, ඔවුන් නැවත සේවයෙහි පිහිටුවීම සඳහා සංගමයට විශාල සටනක් කිරීමට සිදුවිය. සංස්කෘතික සංගමයේ සමලේකම්වරුනට විරුද්ධව විනය පරීක්ෂණය භාරව කටයුතු කළේ එවකට මහ බැංකුවේ උසස් නිලධාරියෙකු වූ අධිනීතිඥ ඊ. එරමුදුගොල්ල මහතායි. ශරීරයෙන් කුඩා වුවත් ඔහු එඩිතරව කෙලින් වැඩ කරන පුද්ගලයෙකු වීම අපගේ භාග්‍යයක් විය. මහ බැංකුවේ තවත් උසස් නිලධාරියෙකු වූ අධිනීතිඥ එස්.ඩබ්.පී. අමරසූරිය මහතා පැමිණිල්ලේ මූලික දේශනය අරඹමින් ඔහු එදින කළ ඓතිහාසික ප්‍රකාශය මට අද මෙන් මතකය. ඔහුගේ

ප්‍රකාශය මෙසේය.
 “මා වෙත මහ බැංකුව විසින් පවරා ඇති රාජකාරී කටයුත්තක් ලෙස මා මෙම පැමිණිල්ල මෙහෙය වුවත් වූදිනයන් කෙරෙහි ද්වේශයෙන් හෝ වෛරයෙන් තොරව, සර්ව සාධාරණව එම කටයුත්ත කිරීමට මම සෑම උත්සහයක්ම ගනිමි.”

ඔහුගේ මෙම ප්‍රකාශය නිසා අප තුළ ඔහු කෙරෙහි දැඩි ගෞරවයක් ඇති වූ අතර, ඔහුද කෙලින් වැඩ කරන අපක්ෂපාති පුද්ගලයකු බව අපට වැටහින. ඇත්ත වශයෙන්ම පසු කලෙක, මහ බැංකුවේ මා ඇසුරු කළ උසස් නිලධාරීන් අතුරින් ඔහු මාගේ සමීපතම මිතුරෙකුද විය.

මුල් අවධිවල සංස්කෘතික සංගමයේ සභාපතිධුරය හෙබවූ අයනම් ආචාර්ය ජයන්ත කැලේගම, පී.බී. කරදවල, ආචාර්ය වර්ණසේන රාසපුත්‍රම් යන අය වූ අතර ප්‍රධාන ලේකම්ධුරය දැරුවේ මා විසිනි.

මහ බැංකුව තුළ සඳහටම ඉංග්‍රීසිය රජකරවීමට කැසකැවූ විශාල පිරිසක් සිටියාක් මෙන් ම සිංහල භාෂා සටනට සහාය දුක්වූ උසස් නිලධාරීන් කිහිප දෙනෙකුද සිටිය බව අප අමතක නොකළ යුතුයි. ඔවුන් අතරින් එවකට නියෝජ්‍ය අධිපති ධුරය දැරූ ටී.ජී. පුංචි අප්පුහාමි මහතා මෙහිදී විශේෂයෙන් මතක් කළ යුතුයි. අපට විරුද්ධව නගා තිබූ චෝදනා වලට පිලිතුරු සැපයීමට උපදෙස් ලබාගැනීමට මා පුංචි අප්පුහාමි මහතාගේ නුගේගොඩ, ජම්බුගස්මුල්ලේ පිහිටි ඔහුගේ නිවසට කිහිප විටක්ම ගිය අතර, සංස්කෘතික සංගමයේ

ලේකම්වරුන්ට විරුද්ධව මහ බැංකුව නගා තිබූ චෝදනා සම්පූර්ණයෙන්ම බිඳහෙලීමට සමත් උපදෙස් පුවි අප්පුහාමි මහතා මා වෙත ලබාදුන් අතර එම උපදෙස් අනුව විනය පරීක්ෂණය හමුවේ සාක්ෂි දුන් මාගේ තර්ක විතර්ක අවසානයේදී එරමුදුගොල්ල මහතාට පිළිගැනීමට සිදුවිය. මහ බැංකුව වෙනුවෙන් පැමිණිල්ල මෙහෙයවූ එස්.ඩබ්.පී. අමරසූරිය මහතාටද අපගේ තර්ක පිළිගෙන නොසිටීමට හැකියාවක් ද නොතිබුණි.

විනය පරීක්ෂණය අවසානයේදී සංස්කෘතික සංගමයේ සම ලේකම්වරුන් වූ ආර්යසේන ජේදුරුහේවා සහ බී.ටී. ජයතිලක යන සහෝදරවරුන් දෙදෙනා සියලුම චෝදනා වලින් නිදහස් වූ අතර, ඔවුන් නැවත මහ බැංකු සේවාවේ පිහිටුවන ලද අතර සියලුම හිඟ වැටුප්ද මහ බැංකුව විසින් ඔවුන්ට ගෙවන ලදී.

සිංහල භාෂා පනත සම්මතවී වසර හතරක් යන තුරුත් මහ බැංකුව තුළ එය ක්‍රියාත්මක නොකිරීම ගැන සංස්කෘතිය සංගමය දැඩි ලෙස විරෝධය පෑහ. එවකට මහ බැංකුව තුළ රජ කළ උසස් නිලධාරීන්ට අවශ්‍ය වූයේ, මහ බැංකුව කාර්මික ආයතනයක් (Technical Institution) බැවින් එයට භාෂා පනත බලපාන්නේ නැති බවය. මෙම අදහසට දැඩි සේ විරුද්ධ වූ සංස්කෘතික සංගමය, මහ බැංකුව ජාතික ආයතනයක් බැවින් රටේ නීතියක් ලෙස බලපාන භාෂා පනත ඒකාන්තයෙන්ම මහ බැංකුව තුළත් ක්‍රියාත්මක කළ යුතුයැයි

තර්ක කළේය. මේ සම්බන්ධයෙන් සංගමය රජයේ මැති ඇමතිවරුන් දැනුවත් කරමින් විශාල උද්ඝෝෂණ ව්‍යාපාරයක් ගෙන ගිය අතර, එවකට මහ බැංකුවේ අධිපති ධුරය දැරූ ඩී.ඩබ්. රාජපතිරණ මහතා වෙතද ලිඛිතව කරුණු ඉදිරිපත් කළේය. අවසානයේදී අපගේ ඉල්ලීම පිළිගත් පාලක පක්ෂය මහ බැංකුවද රජයේ භාෂා ප්‍රතිපත්තිය පිළිගන්නා ආයතනයක් හැටියට ප්‍රකාශ කළේය.

මුදල් මණ්ඩලයේ මෙම තීරණයෙන් පසු මහ බැංකුව තුළ විශාල වෙනස්වීම් රාශියක් ඇතිවිය. මහ බැංකුව තව දුරටත් "ටෙක්නිකල් ඉන්ස්ටිටියුෂන්" යන කඩතුවාවෙන් වසා තැබීමට නොහැකි බවත්, සිංහල මාධ්‍යයෙන් අධ්‍යාපනය ලැබූ ගම්බද තරුණ තරුණියන්ට මහ බැංකු සේවාව දොර විවෘත වන බවත් වරප්‍රසාද ලත් පන්තියට පෙනී න. කලින් ඉංග්‍රීසි බසින් කතාකළ කොළඹ ඉහල අයට පමණක් සීමාවූ මහ බැංකු සේවාව සිංහලෙන් කතා කරන, ගම්බද තරුණ තරුණියන්ට විවෘත වූයේ අප කළ ඒ චෙළිභාසික සටන තුලිනි.

සංස්කෘතික සංගමයේ නිලතල දැරූ තවත් බොහෝ දෙනෙකු සිටි අතර මාගේ මතකයට එන ඉන් කිහිප දෙනෙකු ගේ නම් මෙහිදී සඳහන් කිරීමට කැමැත්තෙමි. ඔවුන් නම් සේ.දො. කරුණාරත්න, ලයනල් ගීනිගේ, හේමසිරි ෆර්ඩිනන්ඩු, හෙන්රි මානවඩු, ආර්යසේන ජේදුරුහේවා, බී.ටී. ජයතිලක, ඩබ්. ජයසේන, තිලක් වික්‍රමසිංහ, වික්‍රා රණසිංහ,

වන්දා කුලරත්න, එච්.ඊ. ජයසිංහ, එච්.ජී.ඊ. ද සිල්වා, ධර්මසේන වැලිගම, නාලිනි සිල්වා, එස්.ඒ. කරුණාරත්න, ලාල් හෙට්ටිආරච්චි, අනුලා සිල්වා, කුමාර බිබිලේ, ලතා දයාවංශ, මංගලිකා කරුණාරත්න, ගීතා ඉලංගසූරිය යන අයයි. අප වෙනුවෙන් ඇප කැප වී වැඩකළ තවත් විශාල පිරිසක් සිටි අතර, දැනට වසර තිහ හතලිහකට පෙර අප සමග සිටි සමහරෙකුගේ නම් මාගේ මතකයට නොඒම ගැන මම කතාගාටු වෙමි.

ඉහතින් සඳහන් කළ මහ බැංකු සේවක සංගමයේ නායකයන් හා සංස්කෘතික සංගමයේ පුරෝගාමීන් බොහෝ දෙනෙකු අද ජීවතුන් අතර නැත. කෙසේ වුවද කෘතඥ භඳුන මහ බැංකු සේවකයන්ගේ හදවත් තුළ අතීත සටන්කාමීන්ගේ ස්වර්ණමය නාමයන් සදාකල්හිම පවතිනු ඇත. මා විශ්‍රාම ගෙන වසර 25 ක් පමණ වන අතර, මා ඉහතින් දැක්වූයේ දැනට වසර 25 කට පමණ පෙර සිටි අපගේ නායකයින් හා පුරෝගාමීන් ගැන ය.

මෙම ලිපියෙහි දක්වා ඇති කරුණු වර්තමාන පරම්පරාවට ඉමහත් ප්‍රයෝජනයක් වනු ඇතැයි මම අදහස් කරමි. දැනට 80 වැනි විශේෂි පසුවන මම මෙම කරුණු හෙළි කිරීම මාගේ යුතුකමක් යැයි සිතමි. නොඑසේ නම් මහ බැංකු සේවකයන්ගේ ඇත අතීතය කාලයේ වැලිතලාවෙන් සදහටම වැළලී යනු ඇත.

එම්.බී.ඩී. සිල්වා
 හිටපු සභාපති
 මහබැංකු සේවක සංගමය
 මහබැංකුවේ සංස්කෘතික සංගමය
 මහබැංකු විශ්‍රාමිකයින්ගේ සංගමය

එක් දින වාරිකාව

මෙවර අපගේ එක් දින වාරිකාව 2012 අගෝස්තු මස 25 දිනට යෙදී ඇත. කොටුව මහබැංකු රිය පොළින් පෙ.ව. 8.00 ට පිටත්ව එක් බසයක්ද, නුගේගොඩ පිසාහට් අසලින් පෙ.ව. 8.30 ට පිටත්ව තවත් බසයක්ද කොට්ටාව අධිවේගී මාර්ගය ඔස්සේ ගාල්ලට ලගා වීමට නියමිතය. ගාල්ල කොටුව, රූමස්සල කන්ද, මාර්ටින් වික්‍රමසිංහ කෞතුකාගාරය ආදිය නැරඹීමට නියමිත ස්ථානයන්ය. එක් අයකු සඳහා ගාස්තුව රු. 1150ක් වේ. මෙම ගෙවීම මුදල් ඇණවුමක්, වෙක් පතක් මගින් හෝ හැටන් නැෂනල් බැංකුවේ ඇති අපගේ ගිණුම් අංක 002010016134 බැර කර අමුණා ඇති කුපනය පුරවා අගෝස්තු මස 18 දිනට ප්‍රථම සංගමයේ ගරු භාණ්ඩාගාරික ඩී. ආර්. දයාවංශ, 24/20, වික්‍රම පෙදෙස, බණ්ඩාරවත්ත, ගම්පහ යන ලිපිනයට ලැබෙන සේ එවන මෙන් ඔබෙන් ඉල්ලා සිටිමු. ඔබගේ මුදල් ඇණවුම ගම්පහ තැපැල් කන්තෝරුවෙන් මුදල් කරගනු හැකිවනු පිණිස ඩී. ආර්. දයාවංශ නමින් එවන මෙන් ඉල්ලා සිටිමු.

ටෙලි: අංකය: 033 2226352
 ජං.දුර.අංකය: 077 6509461

ගරු භාණ්ඩාගාරික
 ඩී.ආර්. දයාවංශ
 24/20, වික්‍රම පෙදෙස,
 බණ්ඩාරවත්ත,
 ගම්පහ.

දු:ක:අංක: 033 2226352/ 077 6509461

නම:.....

විශ්‍රාමික/ වැ.අනන්දරු අංකය:.....

දුරකථන අංක:.....

පහත සඳහන් දෑ මේ සමඟ එවා ඇත.

අංක..... දරණ වෙක්පත රු.සඳහා

අංක..... දරණ මුදල් ඇණවුම රු.සඳහා

බැංකුවට මුදල් තැන්පත් කල රිසිට්පතේ පිටපතක්.

බැංකු ගිණුම් අංකය H.N.B. 002010016134

.....
 අත්සන

One day Trip

The Association one day trip has been fixed for 25th August to Galle. One bus is scheduled to start at 8.00 a.m. from Central Bank Car Park and the other will start at 8.30 a.m. from near Pitza Hut, Nugegoda. The Buses will take the Highway. We intend visiting Rumassala Kanda & Soma Viharaya, Galle Fort, Martin Wickramasinghe Museum. Lunch and afternoon tea will be provided. Cost per person will be Rs. 1150/-. Payment to be made other by cheque drawn in favour of the Pensioners' Association of credit no A/C No. 002010016134 at Hatton National Bank or by Money Order to be encased at Gampaha Post Office to Mr. D.R. Dayawansa. The payment or evoided of payment to be sent to our Treasurer Mr. D.R. Dayawansa, 24/20, Wickrama Place, Bandarawatta, Gampaha on or before 18th of August 2012.

Hony. Treasurer
Mr. D.R. Dayawansa
24/20, Wickrama Place,
Bandarawatta,
Gampaha.

T:No: 033 2226352/ 077 6509461

Name:.....

Pension/ W& OP No:.....

Enclose cheque No:..... Rs.

Money Order NO:..... Rs.

Copy of Bank Slip

(Bank A/C No. H.N.B. 002010016134)

.....

Signature

AGE OF THE INTERNET

In the study of the evolution of man, the incessant quest for knowledge has been a dominant force. The desire of the man not to languish in ignorance has induced him to strive to discover new things to march forward. Involvement in the various types of recreation and leisure in a number of ways is very much connected with the pursuit of knowledge. Such ways of application have varied from time to time and age to age.

From about fifty years ago to the present day unbelievable changes have occurred in the methods adopted for recreation, the use of leisure and search for knowledge. Books and publications of course continue undisturbed the most explosive source of supplying that need.

As at now, emphatically significant phase has dawned with the advent of the electronic innovations, especially the computer and the internet to achieve this end in a different way. This aspect has advanced so fast and with the high rate of such computer literacy, the time has come to consider and dissect more facts about the impact in the use of the internet by the average person. We are aware on account of the value of learning and professing knowledge taking high priority on the agenda, the habit of reading has been widely acclaimed. Reading is also the highest form of indulgence resorted to at leisure and it also constitute the forceful stimulant of our brain that keeps us informed and encourages chain reaction of brain activity. But after the introduction of the internet, many of the middle aged and the older adults in the modern era have for the purpose of learning inclined themselves to switch over to the use of the

internet rather than the use of hard copies. Whichever the way, the wealth of knowledge tucked in the recess of the brain leads the way for a useful person to be born to the world.

A research study conducted recently in the University of California at Los Angeles (UCLA) has shown the internet users were found to have almost twice the blood flow and thus the activation of their brain stimulation happen to be more than those engaged in the simple reading. It is because internet searching appears to engage a greater extent of neural circuitry that is not activated during simple reading. This is thought to be happening due to the wider range of topics and focus when surfing the internet. Many older people, however, are still reluctant to engage in the use of the internet. But it may be noted that unlike confining to a hard copy in the traditional way when we surf the internet we could investigate more topics that interest us. The amount of information available is vast and should we become bored with one topic we can move on to something more interesting in a second. In this respect it is necessary to become computer savvy, the training facilities of which are not hard to come by.

Finally, could it be stated that it is always nice to sit down with a good book, and therefore, to get ready to note down straight away not to mistake this as an attempt to discourage the joy of reading. But consider this only a suggestion to explore how gainfully the times spend on the computer can be harnessed.

Henry Manawadu.

ගුණපාල මාමා

තන්හි තන්හි ඉදිකරන ලද තාවකාලික මඩු සෙවනේ හිඳ තම එළඳාව අලෙවි කිරීමට එකිනෙකා පරයා කැගසන වෙළඳුන්ගෙන් ඉරිදා පොළ පිරි ඉතිරි ගොස්ය. රූමත් එකියක දුටු වාචාල තරුණයෙක් “එල මවං එල” තම සගයාට මිමිනුවේය. “එල නොවෙයි මවං පිස්සු ඩබ්ලේ වෙනවා” යි අනෙකා අලගු තැබුවේය. මෙවැනි නුහුරු වදන් ගමට කෙසේ සංක්‍රමණය වූයේ දැයි එම වැකි සවනත වැකුණු ගුණපාල මාමා මඳක් කලකිරුණු මුහුණින් යුතුව ඔවුන් දෙදෙනා දෙස මොහොතක් බැල්මක් හෙළා, අනෙක් පස බලා ගත්තේය. පසුගිය සතියේ පන්සලට දුන් සලාක දානයට සහභාගී වූ ගුණපාල මාමාගේ මතකයට එක් වරම තුරුළු වූයේ ලොකු හාමුදුරුවන් දේශනා කළ පුවි බණ කතාවයි. “දන් නගරය හොඳ වෙද්දී ගම සිසාරා පැතිර යන අපරාධ රැල්ලට මූලික හේතුව ගවමස් බුදින, සුරා බී අවිනිත ලෙස හැසිරෙන අධිම මිනිසුන්” යැයි එතුමෝ පැවසූහ. අර තරුණයන් දෙදෙනා දෙස පිළිකුලෙන් බැලුව ද තමා කළේ ඊට වඩා අපරාධයක් නේ දැයි ඔහුගේ සිත පාරන්නට විය.

හරක් ගාතයන්ගෙන් පිරි බාගේ ලොරිය ගුරු පාර අයිනේ නවතා තිබුණි. ගුණපාල මාමා ගව මස් ලොරිය දෙස හොරැහින් බැලුවේය. ගිය මාසේ තමා මස් කඩයට දක්කාගෙන ගිය “කං කොටා” ගේ හිසත් ඒ මස් කන්ද අතර ඔහු දුටුවේය. මරණ

මංවකයේදී කංකොටාගේ එක් ඇසකින් වැහුණු කඳුළු ධාරාවක් උගේ බෙල්ල දක්වා ගලාගොස්, මිදී තිබුණු හැටි දුටු ගුණපාල මාමාගේ පපුව “හෝස්” ගා දවා ගියේය.

“බලන්න පින්වතුනි අපේ සිංහල බෞද්ධයා ගවමස් කාපු ජාතියක් ද? පරංගින් ගෙන් මේ දේවල් පුරුදු වෙලා. අද ඒ රටවල ඇත්තො හරක් මස් බුදින්නේ නැහැ. ඒත් අපේ සිංහල බෞද්ධයා කරේ කටු එල්ලගෙන හරක් මස් බුදින්නේ. අදම ගවමස් අනුභවය නවත්වන්න. උගේ කිරි බොනවා, උගෙන් බර වැඩ ගන්නවා, අවිව වැස්ස නොතකා තිරිසනා බර අදිනවා. අන්තිමට හරක් මඩුවට දක්කනවා.”

“අද මිනිසුන් අන්තයට පිරිහිලා. සමාජයේ කිසිම විනයක් නැහැ. ගුණමකුවන්ගෙන් සමාජය උතුරලා. අද රැ තෝ මා තරවා මම මුළු ලො තරවමි”. අමා වතුරේ භාෂාව. පිංවතුනි, එවැනි මටසිලුටු භාෂාවක් භාවිතා කළ අපි, අද මොනවද අම්මට තාත්තට ආමන්ත්‍රණය කරන්නවත් දන්නෙ නැහැ. තාත්තට උඹ මරනවා පර බල්ලා කියලා කියනවා. සුද්දන් ගස් බඩගාද්දී අපේ මිනිස්සු අමාවතුර, සද්ධර්මරත්නාවලිය වැනි මැහැඟි ග්‍රන්ථ ලීවේ” ගුණපාල මාමාට බුද්ධ ගජ්ජය, සකස්කඩය කියැවූ ළමා කාලය සිහියට නංවා ගන්නට එතරම් කාලයක් ගත නොවීය.

හරකා මස් කොට හමාරය.

රූපියල් දෙදහ නැවත මස් කඩයට දී “කංකොටා” ගේ අයිතිය ඉල්ලීමට ඔහුට දන් හැකියාවක් නැත. ගුණපාල මාමාගේ හදවත ළා අඹ දල්ලක් මෙන් ගැහෙන්නට වන. ඔහුගේ දියණිය වාරුලතා “කංකොටා” ගෙදරින් දක්කාගෙන ගිය දින සැන්දෑවේ කඳුලු වැගුරු සැටි ගුණපාල මාමාගේ මතකයට නැගිණි. සිතුවම් පටක් මෙන් සිද්ධි එකිනෙක පරයා නෙත් කෙවෙති තිරය මත වැටෙන්නට පටන් ගත්තේය.

ඉරිදා පොළෙන් පිටමංවූ ඔහු ඒ දණ්ඩ උඩ වාඩිවී ඇත වෙල්යාය දිහා අරමුණකින් තොරව බලා ඉන්නට වන්නේය. කුඹුරුවල ඉපනැල්ලත්, නියරවලුත් ඔහුගේ හිස් බැල්මට හසුවීණි. සවර පිරි ගොවුදක නිදල්ලේ හුන් “රත්තී” ගුණපාල මාමාව වසර පනස් ගණනක සිය දිවියේ ළමා කාලයට ඉබේම තල්ලු කරනවා මෙන් දැනිණි. කුඹුක් ගස සෙවනේ උන් ඔහුගේ ගත එතරම් අවි රශ්මියක් වෙලා ගත්තේ නැත. රත්තීගේ දකුණු ගාතය උඩින් හණ තබා ඇති වී.වී. යන විශාල අකුරු ආයාසයකින් තොරව කියවීමට ඔහුට හැකිවිය. වීරතුංගගේ විජේසිරි එනම්, රත්තීගේ අයිතිකාර වෙල් විදානේ මාමාගේ මුලකුරු උගේ ගාතය මත කොටා ඇත. තමා පුවි එකා සංදියේ “කංකොටා” හණ නැඹීම සඳහා ඕවිටේ කමතට දක්කාගෙන ගිය සැටි ගුණපාල මාමාට මතක් විය. ගුණපාල මාමාගේ අප්පවිච්චි මුදියන්සේ තෙන්නකෝන්, අද ජීවතුන් අතර නැත. ඔහු හිටියා නම් ගුණපාල මාමාගේ අසමජ්ජාති ක්‍රියාව. කෙසේවත් අනුමත නොකරනු ඇත. ගල උඩ “පුෂ්පාරාමයේ” එකල වැඩහුන් කොත්මලේ

සිරිනිවාස ස්වාමීන් වහන්සේ, මරණ මංචකයේ අභියස උන් කංකොටා පන්සලේ පිංපෙට්ටිය කඩා රූපියල් සියයක මුදලක් ගෙවා බේරාගත් බව අප්පච්චි ගුණපාල මාමාට කියා තිබිණි. උගේ හම පිලිස්සෙද්දී නැගුණු ගඳ ගුණපාල මාමාගේ නාස් පුඩු හකුළුවාලීමට සමත්විය. උගේ වේදනාව, තමාගේ වේදනාවක් මෙන් දැනී ගුණපාල මාමාගේ නෙතගට නැගුණු කඳුළු බිඳු සමානවම කඳුළු ධාරාවක් කංකොටාගේ ඇසකින් ගලාවීන් තිබුණා නේ දැයි ඔහුට ඉබේටම කියැවිණි.

කමත මැද්දට ගෙනා කංකොටාගේ පිටට මද තට්ටුවක් කළ ගිරිගෝරිස්, උගේ බඩ යටින් කඹය ගෙන හරමානිස් අතට යැව්වේය. අනතුරුව දෙදෙනාම කඹයේ කෙළවර තමන් දෙසට අදිත්ම “දඩොස්” ගා කංකොටා කෙඳිරි ගා ගෙන ඇඳ වැටුණ හැටි ගුණපාල මාමාට මතක් විය.

කරේ බාන් කොටයක් වත් නැතිව, නිදල්ලේ උලා කමින් සිටි රත්තී, කොලගැටයෙක් ගැසූ ගල් කැටයකින් කලබල වී උඩ පැන්නේය. උහ භීන් සිරුවේ නියරට ගොඩවී ඊට හොම්බෙන් අනින්නට පටන් ගත්තේය. හණ ගැසීමෙන් අනතුරුව, අප්පච්චි උහ දක්කාගෙන ගෙදර ගොස් කොස් කොළ කැවූ සැටි හා උහට පුන්තක්කු බාල්දියක් සාදා දුන් හැටි ගුණපාල මාමාට මතක් විය. ඊට දෙවසරක් ගිය තැනේදී ගෙදර කරත්තයට බැඳීමට කංකොටා යොදාගත් අයුරු ගුණපාල මාමා සිහියට නංවා ගත්තේය. ඊට පෙර කර ගහට උර දුන් “කළවා” අලස වූවෙක් නිසා කොහේ මුදා හැරියේ දැයි කිසිවෙක් නොදනිති. “කොහොමෙයි අප්පච්චි මුගේ

කනක් කොටවෙලා තියෙන්නේ?” ගුණපාල සිය පියාගෙන් දිනක් විමසුවේය. හතර දිග් භාගයේ වූ එළවළු තොග එකතු කරන්නටත්, අනෙකුත් බර වැඩ ගන්නටත් වසර ගණනාවක් තිස්සේම කංකොටා යොදාගත් ගුණපාල නිවැසියෝ උහ මහළු වියට පා තබා ඇති වග අවබෝධ කර ගත්තේය. “අපි මේකා දංගෙඩියට යවමු.” ගුණපාල මාමා දිනක් සිය බිරිඳ ඉදිරියේ පැවසුවේය. “මහ පොළව නුහුලන අපරාධයක් නොවැ ඒක. අවුරුදු විසිපහක් තිස්සේ උගෙන් පුළුවන් තරම් බර වැඩ අරගෙන, බඩ ගෝස්තරේ සරි කරගෙන, දුක් ගන්නා රාල වෙච්ච අභිංසකයා මස් කඩේට දක්කන්න හදනවා.” “අනේ අප්පච්චියේ ඒ වැඩේ නම් කරන්න එපා.” එකැන පාඩමක නියැළී හුන් වාරුලතා කීවාය. “උඹගේ යාළුවා, කවුද ඒ ළමයා?” “කවුද” “කවුද කෙල්ලේ අර සොල්දර ගෙදර ඉන්නේ?” “ආ... ඉන්ද්‍රානි” “ඒ ළමයන් ත.වත් ළමයෙකුත් කිව්වානේ දැන් කංකොටා නාකි වෙලා කියලා.” “ඉතින් මිනිස්සු සත්තු වයසට යනවා තේන්නම්. අපි බුද්ධාගම් කාරයෝ හැටියට ඒක දන්නවනේ අප්පච්චි. අප්පච්චි යමක් කරකියා ගන්න බැරිව හයිහත්තිය පිරිහුනාම අපි ගෙදරින් එළෝලා දානවද? අනික ඉන්ද්‍රානි මොකටෙයි අපේ කංකොටා ගැන අහන්න. හා... හා... ඊයේ පෙරේදා පෝසත්

වෙලා, වැන් කබලක් ගත්තානේ? ඒ ගොල්ලන්ගේ තාත්තත් කරත්ත බැඳපු එක අමතක වෙලා ඇති. හිටින්තකෝ මන් අහන්න. අප්පච්චි මේ අනුන් පිට දමලා කියන්නේ අප්පච්චිට කියාගන්න බැරි දේවල්ද? නේ අම්මේ?” සතර දිග් භාගයෙන් නැගුණු විරෝධය හමුවේ ගුණපාල මාමා කරබාගෙන එතැනින් පසුබා ගියේය. නමුත් ඊට සතියකට පසුව කාටත් හොරා ම ඔහු කංකොටා “වඩකාගාරයට” දක්කාගෙන ගියේය. රූපියල් දාහේ කොළ දෙකක් ලබාගත් ගුණපාල මාමා, එදා නිවසට පැමිණියේ කට ගොන්නක් බිගෙනය. වෙනස වටහා ගත් ඔහුගේ බිරිඳත් , වාරුලතා දියණියත් ඔහුට බැණවදින්නට පටන් ගත්තේ තල් අත්තකට බොරළු තොග පිටින් හලන්නා සේය. විකෘති මනසකින් යුතුව, ඒදණ්ඩ මතින් පියමං කළ ගුණපාල මාමා, ඉරිදා පොළ පැන්නට නොගොස්, ගල උඩ පුෂ්පාරාම පන්සල වෙතට කඳුළු පිරි දෙනෙන් ඇතිව ආනන්තරීය පාප කර්මයකට දායකවූ එකෙකු පරිද්දෙන්, පියවර මැන්නේය.

සඳුන් විජේසිරි

මෙය සැඳන් විජේසිරිගේ "හිඳ නොදුටු තඹතනය" නම්වූ කෙටි කථා පොතෙහි උපුටා ගෙන ඔහු විසින් ඡාප වෙත එවන ලද්දකි. (සංස්කෘතක)

ශ්‍රී ලංකාවේ සමහර පළාත්වල වෙසෙන ජනතාවට තමන්ටම ආවේණික වූ භාෂා ශෛලීන් හා කතා ව්‍යවහාර පවතිනවා. අපි විශ්වවිද්‍යාලයේ ඉගෙන ගන්න කාලේ මහාචාර්ය ජේ. බී. දිසානායකයන්ගෙන් වාග් විද්‍යාව ඉගෙන ගත්තා. එතුමා කිව්වේ ව්‍යාකරණ කියන්නේ රටා විශේෂයක් මිස නීති රීති වලින් ඇද බැඳ තියන්න පුළුවන් දෙයක් නොවන බව. ඒ වගේම එතුමා කිව්වා භාෂණයේදී ද ඒ ඒ පළාත්වල මිනිස්සු පාවිච්චි කරන වචන වල විවිධ අර්ථ ඇති බව. උදාහරණයක් ලෙස එතුමා කිව්වේ කුරුණෑගල පැත්තට ගිහින් උදුල්ල අරන් එන්න කිව්වොත් "භමන්නන්න" කියලා, ඒ කියන්නේ පොළව කොටන්න. බැරි වෙලාවත් මාතර පැත්තට ගිහින් මේ කථාව කිව්වොත් කියූ කෙනාට ගෙදර යන්න වෙන්තේ ඔළුව නැතිව මෙන්න මේකයි ප්‍රශ්නය ඒ ඔහුගේ අදහස.

ශ්‍රී ලංකා මහ බැංකුවේ සක්‍රීය සේවයේ ඉන්න කාලයේ මේ භාෂා ව්‍යවහාර නිසා යම් යම් ප්‍රශ්නවලට මුහුණ දෙන්න අපටත් සිදුවුණා. වරක් ග්‍රාමීය ණයගැතිභාවය පිළිබඳව සමීක්ෂණයක් සඳහා අපේ කණ්ඩායමක් රත්නපුර දිස්ත්‍රික්කයට ගියා. රජරටින් ආපු ගොවියෙක් තමයි අපේ කණ්ඩායමේ නායකයා වුනේ. පසුව ආචාර්ය කෙනෙක් නොක්ස් ගේ මුල්තම නියෙන මහත්තයෙක් තමයි උපනායකයා.... මේ උපනායකයාගේ ඥාතියකු වන

ඇහැළියගොඩ පැත්තේ මැණික් මුදලාලි කෙනෙක් අප කණ්ඩායමට ආරාධනා කළා රාත්‍රී හෝජන සංග්‍රහයකට. ඒ කාලයේ අද වාගේ නොවෙයි රට අහේනි කාලේ, හැත්තෑවේ දශකයේ මඤ්ඤාක්කා කාපු කාලේ. අපි හැමෝම බඩ කට පුරා කාලා බීලා එන්න කියලා හිතාගෙන එක පයින්ම ගමනට පිටත් වුනා. පදමට මදුවිතක් තොල ගාලා රස මසවුලෙන්

යුක්ත හෝජන සංග්‍රහයක් භුක්ති විඳලා නිවිතිගලට එනකොට මධ්‍යම රාත්‍රියත් පහුවෙලා. දිසාපතිගේ නිළ රථයයි, රථාචාර්යයි නිසා කිසි බියකුත් තිබුනේ නැහැ. මේ අතර රථාචාර්යට සිගරට් පැකට් එකක් ගන්න ඕන වෙලා පළුවක් ඇරපු කඩයක් දෑකලා එතනම නවත්තලා රියදුරු අසුනෙන් නොබැසම සිගරට් පැකට්ටුවක් ඇණවුම් කළා.

මෙම ක්‍රියාව නොඉවසපු මුදලාලි කඩෙන් එලියට ඇවිල්ලා පරුෂ වචනයෙන් බැණ වැදී රියදුරු එළියට ඇදලා පහර දෙන්න ලෑස්ති වුනා. මේ කලබැගැනියෙන් නිල රථයටත් අලාභහානී වුනොත් අනවසර ගමන් යෑමෙන් ඇතිවන පල විපාක දන්න

නායකත්, උපනායකත් තරමක් තැනි ගත්තා. මේ අතර රිය තුල හිටපු තවත් සෙනෙවියෙක් බියෙන් තැනි අරන්. මේ වෙලාවේ නායකයා බහින්න එපා එපා කියලා කෑ ගසද්දී මම ජීප් රථයේ පිටුපස දොර ඇරගෙන එළියට බැහැලා කෝපාග්නියෙන් රන් වෙච්ච මුදලාලි ළඟට ගිහින් ඇහුවවා "මක්කයි මේ ඔහේ කොරන්නේ" අපි මේ ආණ්ඩුවේ රාජකාරියට ගිහින් එන ගමන් කියලා ටිකක් සැරෙන් කිව්වා. ඒ වුනාට මමත් ටිකක් බියෙන් තමයි කෑ කෝ ගහගෙන බැස්සේ කොහොම නමුත් මගේ පිටුපසින් මොරටුව පැත්තේ උස කාලවර්ණ මිත්‍රයෙක් ඉන්නවා දෑකලා බිය නැතිව තව තවත් හයියෙන් කෑ ගහන්න පටන් ගත්තා. මේ වෙලාවේ මුදලාලි එක පාරටම "සරෙන්ඩර්" වෙලා මෙන්න මෙහෙම කිව්වා.

ආණ්ඩුවේ රාජකාරී කොරලා එන බව හොඳටම පේනවා මහත්තයා., ඒ වුනාට මහත්තයාගේ කතාවෙන් අපට ගෝචර අපේ භාෂාවෙන් කතා කරන අපේ ගම් පළලේ කෙනෙක් බව තේරුම් ගියා, මහත්තයා මාතර කොහෙද? හත්වලාමේ මේ මහ රැ නිවිතිගලට ඇවිල්ලා මක්කයි මේ කොරන්නේ යැයි ආයෙමත් ඇහැව්වා. මටත් පුදුම හිතූනා මේ යකා මම මාතර බව දන්නේ කොහොමද කියලා. අපිට ගෝචර වෙච්ච අපේ භාෂාව කතා කරන කෙනෙක් දකින්නත් ආසයි මහත්තයා කියමින් ඔහු මමත් උස මිත්‍රයාත් දෙන්නම ඇදගෙන ඔහුගේ

කඩය තුළ වූ වටිනා බුමුතුරුණු වලින් හා බිත්ති සැරසිලි වලින් යුත් විසිත්ත කාමරයට වැදුනා. එහි බිත්තිවල කඩු, කිණිසි, තුවක්කු සහ වෙනත් අවි ආයුධ මනාව එල්ලා ප්‍රදර්ශනය කර තිබුණා. මම නැවතත් මුදලාලි ගැන තිබූ බිය තුරන් කර ගැනීම සඳහා ඉතින් කියන්නකෝ ඔහේ කොහෙද කින්ද මන්ද කියලා ඇහුවවා. මුදලාලි කතාව පටන් ගත්තා. මහත්තයෝ මම මාතර කඹුරුගමුවේ . නම එස්. කේ. සරත් මෙහේ අය කියන්නේ 'භා' මහත්තයා කියලා. මම ගියේ මාතර සාන්ත තෝමසයට අටේ පංතිය තිබුනේ පරණ ළිඳට ටිකක් එතායින් ක්‍රීඩා භාණ්ඩ ගොඩගහපු කාමර අයිනේ. ගෙදර වැඩ කරන් ආවේ නැහැ කියලා සිල්වා සර් කණ මිරිකලා බඩ අඹරලා මම පංතියෙන් එලියට දුම්මා. මට හුඟක් තරඟ ආවා. මම ළිඳ ලඟ හැංගිලා කුරුමාණම් අල්ලලා කළු ගල් ගෙඩියක් අරන් සිල්වා සර් බිලාක්බෝඩි එකේ මොනවා හරි පැහැදිලි කරන්න. හැරුණු ගමන්ම කෙළලා ඇරියා. සිල්වා සර් ගල හඹා එන බව ඉවෙන් මෙන් දැණිලා පහත් වෙලා ඒකෙන් වැළකුණා. ගැලවුණා. එදා ස්කෝලෙන් පැන්න සරත් නිවිතිගලට ඇවිල්ලා අපේ පරම්පරාවට උරුම පොඩි පොඩි බිස්තස් කරලා අද මේ තත්වයට ආවා. අද නිවිතිගලෙන් භාගයක් මගේ. මට ඉහළින් යන්න කිසි එකක් නෑයි පාරම් බෑවා. මේ අතර කඩය තුළට ඇදගෙන ගිය අපිට පහර දෙනවා යැයි අනුමාන කළ නායකයා සහ

උපනායකයා පළවක් ඇරුතු කඩයට එබී ක..... මි..... වරෙල්ලා බොලා මොනවද කරන්නේ කියමින් කෑ මොර දෙමින් විලාප තියන්න පටන් ගත්තා. මෙවිට කාරණය තේරුම්ගත් මුදලාලි අනේ මහත්තයෝ ගිහින් අර මහත්තුරුන් එක්කම එන්න කියමින් මට ඇවිටිලි කලා. මම දොර ලඟට ගොස් කාරණය සැකවින් අවබෝධ කොට නායක දෙපොලද සෙනවියාද ඇතලට ගෙන ගොස් මුදලාලිට හඳුන්වා දුන්නා.

එදා පටන් සමීක්ෂණය. අවසන් වන තුරු සති දෙකක් මඳු විත ද සමඟින් රාත්‍රී හෝපනය රස මසවුලෙන් ලබා දීමට මුදලාලි පියවර ගත්තා. මෙන්ම මාතර අපේ බස නිසා අපට වූ සෙනක්. කට නිසා මාළුවා නහිනවාලු ඒත් බස නිසා අද ද අප ජීවතුන් අතරය. අද මුදලාලි ද, මුදලාලිගේ ඉලක්ක ගත නොවූ පහර වළක්වා ගත් ගුරුතුමා වන සාන්ත තොමසුවන්ගෙන් හැමදා පිදුම් ලබන ශ්‍රේෂ්ඨ ගුරුතුමකු වූ සෙන්පති ජී. ඩබ්. එස්. ද. සිල්වා මැතිතුමාද ජීවතුන් අතර නැත. අපි බෞද්ධයන් වශයෙන් දෙදෙනාටම,

ඥානානුබුද්ධි නිවන් යුච්ච පනමු!!!
කමල් සිල්වා

කාලො අයංචෙ
(කාලය එළඹ තිබේ)
(මහා කවි භවිත්තූතාත් නාගෝඪ තුමාගේ "උපගුණ" නම් කාව්‍යයේ ජඵච්චතතයෙකි.)

සිතරාමර තිලෝගුරු බුදුපියාණන් වහන්සේගේ ශ්‍රාවක උපගුණ තෙරණුවෝ, මදුරා පුර පවුරේ බිතක්කන අසල ධූලියේ වැතිර නිදා සිටියහ.

නගරයේ වූ සියළුම පහන් නිව්ගොසිත්තය. සියළුම ගෘහද්වාර වසා තිබිණි. නිකිණි මස නබෝගැබ වලාවෝ තාරකා සමූහය වසාගෙන සිටියෝය.

පා බැඳී මිණි කිංකිණි නද දෙවමින්, එතුමන් ළඟට පිවිස, එතුමන්ගේ සිරුරට අතගසා කපාකරන්නී මෝ කවරෙක්ද? තෙරණුවෝ තිගැස්සී නැගී සිටියහ. නාටිකාංගනාවකගේ සුරතෙහි වූ පහනින් නිකුත්වූ ආලෝකයෙන් එතුමන්ගේ ප්‍රභාසම්පන්න මුහුණ බැබළුන.

ඕ නගර ශෝභිතියකි. ලා නිල් දුහුල් සළුවක් ගත දවටා බොහෝ වූ මිණි අබරණින් ගත සරසාගෙන සිටියාය. මන බඳනා රූසපුවෙකින් යුත් ඔ තොමෝ තාරුණ්‍යයේ මුර්තියක් වූවාය.

"*සමානුච්ච මැනවි, තභැණ ඤාච්චිඪයිති*", යි ඕ තෙපලාය.

"*මගේ හිතයට චක්ඛු මැනව. ධූලියෙන් ගැඹවීගත් මේ පොළොව බඩට සැනවීමට යුද්ධ යහනාවක් නොවේ*".

"*තැනභියෙහි, ඉච්ච යව*", යි තභැණ තෙභභුවෝ විලිවදුන් දුන්හ. " *හිසි කල් ඵලභීච්ච මම බඹ වෙතට ඵතාතෙවි*".

නිමේෂයකින් කෙටු විදුලියෙන් වැසිබර අහස ආලෝකමත් වූයේය.

මග දෙපස තුරුලිය මලින් බරව පැවැත්තේය.

ඇත කිසියම් තැනකින් නිකුත් වූ වස් දඬු රාවයක් හේමන්තයේ උණුසුම් මන්ද මාරුතයේ පාවී ආයේය.

නුවර වාසීහු වන ගැබකුර පැවැති පුෂ්පෝත්සවයට සහභාගිවෙමින් සිටියහ.

පුත්සඳ නගර මස්තකයේ නබෝතලයේ දීප්තිමත්ව බැබළුණේ, නිසල නගරය පුරා සිය කාන්තිය පතුරවා සිටියාය.

තරුණ ස්ඵවිරයෝ හුදෙකලාවම නුවර වීථියක් ඔස්සේ ඇවිදගෙන

ගියහ.

ප්‍රේමාකුර කොවුලෝ උන්වහන්සේ මත්තෙහි වූ අඹරුක් හිස්වල ලැඟුම් ගත්තෝ, ඔවුන්ගේ පෙම් ගී ගැයුවෝය.

උපගුප්ත තෙරණුවෝ නගරද්වාරයද පසුකොට පිටතවූ පවුරු බිතක්කන අසලට පැමිණියහ.

එතුමන්ගේ දෙපා අසල වැතිර සිටින, සකල ශරීරයම හොරි , වණ, කුෂ්ටයෙන් ගහනව, ගලන සැරවයෙන් යුතුව, පරිභව කොට නගරයෙන් පිටමං කරනු ලැබූ මේ අසරණ ස්ත්‍රිය කවරෙක්ද?

තෙරණුවෝ ඇය අසල වාඩිවී, සැරවයෙන් පිරි ඇගේ හිස දෝතින් ගෙන එතුමන්ගේ දණමත තබාගෙන, වියලී ගිය ඇගේ දෙතොල් ජලයෙන් තෙමා, වනයෙන් ගැවසී සිරුරේ තෙලාලේප කළහ.

"අහෝ! දැයාවන්ත උතුමාණෙනි, ඔබතුමා කවරෙක්දැයි ස්ත්‍රිය චේදනාබ්‍රහ්මණී විමසුවාය.

"අවසානයේදී ඔබවෙත එළඹිය යුතු කාලය එළඹියේය. එහෙයින් ඔබ ඔබ වෙත ආවී", යි තරුණ තෙරණුවෝ පිළිවදන් දුන්හ.

පී.ඩබ්. ප්‍රනාන්දු විසිනි.

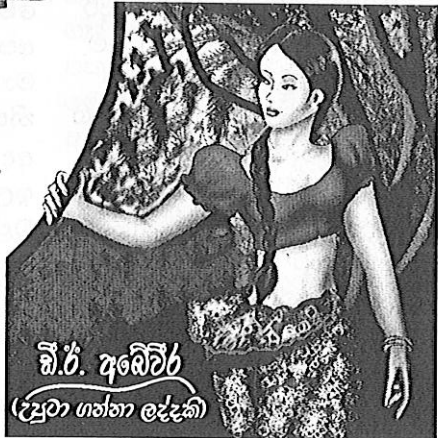
එදා ගැමි තරුණයෙක් හැඩ රුව ආති ගැමි තරුණියකට තම සිතෙහි හටගත් ආදරය මේ අයුරින් ප්‍රකාශ කොට ඇත.

ගැමි ගියෙහි රහ බිඳුණි 00000

ඔලන් නගා දෙව් නොල් පෙනි	හතුවන්ට
නාමල් ගොතැන් දෙව් වභළුස	පලදින්නට
හන්සැව් ගොතැන් දෙව් නුනු ඉඟ	වහගන්ට
එනවද ලඳේ මා වෙන කල්	බිඳින්නට

එම තරුණයාගේ අවාසනාවට මෙන් ඇය විවාහක කාන්තාවක් විය. ඇය එම තරුණයාට දුන් පිළිතුර කෙතරම් රසවත්ද?

ඔලන් මොවද කැන්තර් කපුරු කන	මට
නාමල් මොවද සපුමල් පළඳිනා	මට
හන්සැව් මොවද දිවසැව් පළඳිනා	මට
අන්හිව් මොවද මගෙ හන්කැඳ ගෙදර	කොට

බී.ඊ. අබේවිජි (දැනට ගන්නා ලද්දකි)

විශ්‍රාමිකයින්ගේ මෙතෙක් විසඳී නොමැති ගැටළු පිළිබඳව කළමනාකාරීත්වය හමුව සාකච්ඡා පැවැත්වීම.

මෙම ගැටළු වඩාත් යෝග්‍ය පරිදි නිරාකරණය කරගැනීම පිළිබඳව කරනු ලබන සාකච්ඡා, අගෝස්තු මස මැද භාගයේදී පමණ පැවැත්වීමට අප විසින් කටයුතු යොදා ගෙන යමින් සිටින බැව් දන්වනු කැමැත්තෙමු.

විධායක කමිටුව.

COMING HOME

As the Sinhala New Year approaches, the yearning to get back to my father's ancestral home, the place I was born and bred, near the banks of Bentota river, becomes irresistible. I tell my granddaughter of my conceived plan for the forthcoming weekend. She, as usual, in her indomitable spirit, becomes hyperactive, passing the information to her friends in the neighborhood, a pi weekend ekata game yanawa. On the eve of the departure during the week's end, she has all her clothes ready for the night's stay, in a much cooler clime of the sublime village. She goes on jabbering of the places in the village she intends visiting, especially the age old temple, the Pahurekande, on a hill more than 800 feet high, at the eastern end of the village. She likes to take the climb, up the hill, through the winding path, with rough terrain, avoiding the much better laid out roadway available on the other side. Her sole intention of avoiding the better roadway is to climb the steps cut on a huge rock before reaching the temple with the usual Awasa Ge, Banamaduwa, Dagoba and Viharaya, on top of the hill, from where she could have a bird's eye-view of the ships plying in the distant Bentota coast. The story goes that the

Dagoba and the Viharaya had been built during the times of the ancient kings. I could still remember how everyone in the village and the adjoining villages, men, women, young and old and children as well, participating in bringing bricks, sand, cement and other building materials, on their shoulders, to build the Awasa Ge, the ultimate result of a truly collective effort.

I however, wanted to make a surprise out of the traditional new year visit to my ancestral home, where my elder brother lives a solitary life now, with his wife, after all his four daughters were given in marriage. It is difficult to imagine how he is coping with such solitude in a house that had been full of life - twelve children - five girls and seven boys - parented by my effervescent father and mother. I make arrangements with one of my boyhood friends, with whom I have done the trip an innumerable number of times on the sly, to go on a boat ride to Dikduwa, an isolated islet in the midst of the dazzling Bentota River.

We leave Kesbewa, before sunrise and find our way through Horana, passing Nambapana bridge across Kaiuganga to Neboda, famous for its rubber plantations, now slowly

being replaced by tea estates and then via Matugama where you could see by the wayside, about a stone's throw away from the main road, the first Central College established by Dr. C.W. W. Kannangara, the father of free education, under his free education policy, and passing Welipenna, the home town of musical personality Nanda Malini and Ittapana where the erudite Buddhist scholar monk of repute Ittapane Dhammalankara Thero, as the name suggests, hails from and finally arrive at Loolbadduwa, to be with that beloved slumbering homeliness.

Loolbadduwa, the village that I hail from, has its own distinctive identity. It is the village of the clan Kannangara, Dr. C.W.W.Kannagara, the father of free education, member of the State Council, member of Parliament and Minister of Education of independent Ceylon, being one of its distinguished personalities. His brother's children, two of them, died young In the early 1950s, without any heirs, leaving an intestate estate going to the next of kin. My mother who was a proud direct descendent of the Kannangara clan used to relate how Kannangara Muththa, had come with his retinue -the drummers, pot makers, tool makers, fishermen and laundrymen and settled down in

Loolbadduwa. The story is valid even today, for the simple reason that the villages have been named to enable others to know their vocations and these names still remain as they were. Badalduwa was given to pot makers. This is an isolated duwa, as the name suggests, surrounded by paddy fields. No one of that clan is known to have lived there during the last century. The tool makers, who practiced the trade even till early 1960s, were made to settle down in Kammalduwa, an area surrounded by paddy fields on three sides. The drummers settled down about two miles away in Berawagoda. They were master drummers and devil dancers. After the social reforms of 1956, many of these master drummers and dancers were able to enter the teaching profession. There are a few who engage in the vocation even today, in those days, it was a common truce employed by our parents to scare us, by telling that we would be sent to Berawagoda, if we become troublesome. The laundry people were made to occupy Halwala, a small hamlet at the foot of Pahurekanda Viharaya. There are still a few who practice the trade but they no longer go to houses to collect laundry. The fishermen were made to settle down in Badugoda. They are supposed to have gone fishing in the river. The others mainly engaged in

making all types of coir yarn and ropes for a living. Today, they exist as a distinctive clan engaged in many different trades and professions.

We waste no time at the table laid with traditional village food and after everyone helping themselves to bellyfuls, I reveal the hitherto hidden plan for the day, the boat trip and send message to my friend Siripala to join us, who tells me that everything has been arranged, and everyone was overjoyed of the sudden disclosure. Having partaken the sumptuous breakfast, we collect some short eats and water and set on foot leisurely along the main road, a distance of about two kilometers and turn right on to a gravel road, as directed by my friend and guide Siripala, with its vegetation on the two sides covered with heaps of dust as a result of the ongoing huge construction works of the southern highway. The whole scenario has changed to such an extent, that I, for sometime lost my whereabouts. After treading along the winding gravel road for about a kilometer, we set foot on to a footpath overgrown with lush green vegetation. Those passionate dan trees adorning the path during every new-year period, abundant with ripe crimson berries, that fed many a little bird and the children in the village, are no more, with the expansion of agricultural activities. All we

children were on the dan trees after school picking up the delicious crimson berries and eating them while perched on the tree itself, not forgetting to wrap some berries in a tender kenda leaf for our sisters eagerly waiting at home, for otherwise they will carry a concocted story to the mother. We could not escape the wrath of our elders as almost everyone bore the inescapable sign of being up on dan trees as our sarongs were conspicuously stained by the crimson colour of dan fruits, a stain which is difficult to remove. My ears are yearning to hear the non-stop twittering of the little birds being fed by their parents nesting in the dan trees. I, as a boy, was once at the receiving end of the wrath of my mother, after being caught red handed by my elder sister, holding a tiny battichcha, picked up from one of the nests. That was over fifty years ago. As we proceeded up the path, a village lass with her wet, long hair let loose possibly after a bath in the well near the paddy field and holding a bunch of young kohila leaves, apparently plucked a little while ago, from her own kohila kotuwa adjoining the river bank, greets us with a saccharine smile, capable of lighting a night sky. The kohila leaves will certainly supplement her home folk's meal today. Within a few minutes. Siripala lead us down the sloping footpath to

the boatman's house. After a little chitchat and my granddaughter having presented some sweet meats to his little daughter peeping through the window, we followed the boatman, through a paddy field with its crop heavy for harvesting soon, to the river bank, where the boat is anchored. The boat is made up of two canoes bound together by means of rafters made out of areca tree trunk. The boat looks more graceful as the two canoes are made out of fibre glass, in the olden days the canoes are made out of dug up tree trunks and lot of work has to be done to prevent water leaking in. As all sat on the boat it set forth with the boatman taking anchor.

A lonely man, seated on a half-fallen coconut tree, with its trunk leaning almost parallel to the flowing waters of the river, is fishing, using a line, rod and the hook, another instance of the fine art of the waiting game called eternal patience. The rod is made of a young kitui branch well dried in the mild sun, the line made of thungus or an artificial string and the hook made of steel. A floater prevents the line from going deep into the water and it also gives a signal to the fisherman when the bait is eaten and is being pulled by the fish. The livelihood of many village folks, living in and around the river, during the period not engaged in paddy cultivation, is fishing.

Their traditional method of fishing is the use of the rod and the line. The use of a trapping device called the kemina in shallow water is not uncommon. All villagers, who own a sizable plot of land, have at least one or two kitui trees, at the far end of the land. The giant cascading flower of the kitui palm, with its huge trunk growing, sometimes, up to one hundred feet in height and large spreading branches or fronds, is a magnificent sight. The flower when young is dressed and cut to produce that intoxicatingly fresh kitu! toddy which eventually is used to make incredibly sweet, kitu! treacle and jaggery. The kitui tree has hilarious links to Sri lankan folklore as well. It was under a kitui tree that a thief, when caught red-handed, told the owner, that he went up the tree to cut grass. On being asked how he could find grass on top a kitui tree, the culprit who had an unenviable reputation for thieving, replied unreservedly that it is the very reason why he is coming down. The tree trunk is being used for many purposes by the villagers. The kitui flour made out of the pulp is used in ayurveda for the treatment of several ailments.

As we rowed further up the river, the illicit sand miners looked disturbed and alerted others with quizzical eyes. The mining of sand is done on a large scale threatening the

very existence of the river said the boatman. A special scooping device fixed on to a long handle does the digging, depositing the sand simultaneously in the fibre glass boat and when the boat is full the sand is taken ashore. Nobody can blame this youth for taking such a risk in the crocodile infected river, due to lack of proper education and opportunities.

A slow gusty breeze blows across. The wind caresses my cheeks. The rays of the sun are still too young to make us sweat. I am gulping down the sultry air greedily, staring at the blue open sky, as if I am looking for a long lost friend. As the boat approaches the deep waters, the lukewarm water lapped at the two front ends of the canoes, occasionally spilling in. The concerned boatman wanted someone to get into the canoe and throw the water out with the help of a polkatuwa kept for the purpose. With each stroke of the oar, the blue waters of the sparkling Bentata ganga swirl and glisten making ripples, that nudges the gently waving beds of kekatiya flowers, beckoning us with their aroma, A pair of eagles swirls in the vast open blue sky, probably looking for an easy prey in the distant meadow. As we approach the opposite bank the kirala trees abundant with green juicy fruits with an intoxicatingly beautiful tainted crimson, hang proudly like lanterns. A

kingfisher perched on a kirala branch like a stiletto, displaying its iridescent streak of radiant colours, darts into river waters like an arrow and on having missed its prey and as if in disgrace, seeks refuge in the surrounding foliage. Suddenly, an eagle, probably one of those swirling the sky a little while ago, appears from nowhere and disappears into the distant sky fluttering its huge wings.

We reach the shores of Dikduwa, the isolated islet in the middle of the river and alight from the boat. I stand still, knee deep in the water, gazing at the ripples imagining how things would have looked fifty years ago, where i am standing right now. Much has changed during the period. The once abandoned isolated islet now looks inhabited. The wattle and daub structure is well kept and looks like is being used as a resting place for tourists. The thotupola that has been built under the shade of a huge kaduru tree is indicative of the fact that the islet is being visited frequently, unlike in those days when we came swimming, on the sly. A few rubber trees stand in isolation and many have been cut down. The abandoned half built concrete structure indicates that somebody has tried to build an abode, may

be for tourists. The kirala trees stand prominently along the bank of the river, with their pneumatic roots protruding above the water level. The children have got into the water and are playing with the little fish meandering between the kirala roots. After a sing-song promoted by my granddaughter and after consuming the eats and the

drinks we say good bye to Dikduwa.

I watch in anguish, the sun, the red ball of fire, disappear in the distant horizon and after casting a lasting, longing, lingering look at the majestic Bentota river, we leave her to her loneliness till tomorrow. It is sweet coming home.

D.P. Jayasinghe.

The Metropolis

Gabriel Aiya was lying wearily on his shaky bed leaning against the bedstead and thinking. His incessant cough bothered him. From time to time he raised his head, cleared his throat, spat out into the garden and leaned back on the bed again. The darkness of the night had just begun to fall, slowly creeping into the old hut. Aimlessly Gabriel Aiya stared up at the rotting cadjan roof of his hut with several scattered holes. When the rain came water poured in through these holes flooding the mud floor.

Through these broken spots on the roof Gabriel Aiya could see the faint rays of the rising moon peeping in through the misty clouds a solitary star like a malathie blossom was glistening in the desolate sky.

"Ranmenika!" Gabriel called

his emaciated wife, did you hear me! "Did you light the Seevali lamp?" "How could I light the lamp?" I used the last bit of oil that was in the house to fry you the few bones of dry fish. And I do not have a copper with me. I am waiting for "kolla". I do not know where he has gone." Said Ranmenika in a tone of anxiety.

"Then what is to be done?" Gabriel Aiya said in a hopeless voice, "oh! Why can't even the gods see our misery and suffering".

In the cemetery beyond set against the dark sky a funeral pyre was barking with its rising orange flames wavering in the wind. The wind blowing from the direction of the cemetery was mixed with the strong acrid smell of burning kerosene from the pyre. The smell of kerosene made him feel sick. He wearily turned his

head towards the cemetery. He could see the sparkling embers and the rising flames from the pyre.

"Those who die without having to suffer like this are lucky" uttered Gabriel Aiya in a broken voice.

"That kind of talk will not take you anywhere. You spend every bit that you earn on your evening booze. Why don't you think of at least buying a bit of grass to that poor bull of yours with that money. He is a bag of bones," broke off Ranmenika angrily.

After a pause, Ranmenika looked at Gabriel's pained face. She spoke again in a subdued voice.

"why don't you go to see the mayor and explain to him our plight. Those people are aware of our difficulties! they will try to do something for us"

"I am not going. I am not going to worship those heartless brutes. Before passing these damned laws they should have realized that there are poor harmless people like us who are affected and almost forced to die in starvation because of their bloody laws. If you want you go" shouted Gabriel Aiya in a rage.

Even in the earlier week Gabriel Aiya had been waiting in his cart near the co-operative store, anxiously waiting for the consignment of cement to arrive hoping to snatch a 'hire'.

But his hopes were shattered and he had no way of buying a bit of hay or poonac for his poor starving 'Walliya'.

He stared at the bony figure of the bull in the garden silhouetted against the sky. It was a walking skeleton with its half closed eyes sunk deep in to the sockets. Gabriel sighed heavily. His heart was heavy with pain for the poor animal. He got up from his bed and stood leaning against the door post staring into the darkness.

The grieving relatives of the dead had gone and the cemetery was now empty. A burning log rolled off from the pyre and fell to the ground sending up a myriad of sparks. The noise disturbed Gabriel Aiya's thoughts. Gabriel remembered the day his father had died, when all the children embraced each other and cried bitterly.

"at least the spirit of my dead father, look at us and help us out of these difficulties. I must go tomorrow morning to see the mayor". Muttering to him Gabriel Aiya started walking towards the boutique feeling the waist of his sarong for the few coins he had.

Early in the following morning Gabriel Aiya went to the town hall and stood waiting near the mayor's office. His head was dizzy. He hasn't had even a cup of plain tea in the morning. His feet were almost collapsing, standing there for nearly three hours.

At about ten a clock the mayor arrived in a gleaming luxurious limousine. He stepped out of the car with a haughty pompous air and humbly Gabriel Aiya removed the torn, dirty towel around his neck, and bowed as the mayor passed

him. He wiped off the beads of sweat of his fore head and waited anxiously for something to happen. After about ten minutes a call bell sounded. Gabriel Aiya heard the gruff voice of the mayor.

"Amaris, go and see that beggar who is standing near the door. Don't you know to chase them away without letting them hang around here. Today is not the day for charity payment!" the mayor shouted at the peon.

Quiet shaken by the mayors shouting, the peon came rushing out of the mayor's room, towards where Gabriel was standing. With a menacing look on his face he yelled at Gabriel Aiya.

"what do you want, you wretch?"

"pardon me sir! I want to see the mayor" said Gabriel beseechingly.

"you can't see the mayor like that" barked the peon.

" I have a problem? I want to tell Hamuduruwo about it" said Gabriel Aiya in a meek voice.

"A problem? In that case you will have to put it in writing" replied the peon.

"oh Please sir! How could I, when I have not gone to school to learn or to write?"

"then go and see his deputy".

"I was refused in".

The mayor's peon was infuriated. He turned back and slowly walked up to the mayor's table, before he said,

"sir! The man says he wants to

see you and refuses to go until he sees you."

"what? What does he want? Send him in", bawled the mayor.

Like a frightened animal before prowling predator, Gabriel Aiya crawled in to mayor's room. Before he could walk any further the mayor shouted at Gabriel.

"That's enough! Stay there! What do you want early in the morning, you rascal?"

"Pardon me your honor, a new law has been brought in prohibiting us from bringing in bullock carts within the city limits and now we have no means of earning our living. For about a week I have not had a meal of rice", said Gabriel Aiya with his eyes filled in tears.

"Your honor, my father had worked under your father "Maha Walawwa" in the buggy cart. It was he who drove you to the college in the cart. After my father died I came in his place to work in your 'Maha Walawwa". But when your father bought a car, the buggy cart was discarded: Those days they allowed bullock carts in to the city. But now they have stopped saying that the great queen is coming and the bullock carts damage the roads. Out of the city limits we will never get a hire. Lorries have grabbed our chances. So how can I earn something to feed my family. Oh, your honor, show some sympathy towards us", begged Gabriel Aiya.

"you want me to change the laws and let you damage the

roads? Get out! You are uttering lies. We have never gone to colleges in buggy carts." yelled the mayor.

Gabriel Aiya walked out of the mayor's office slowly, tears streaming down his face. He thought of his starving wife, his child, his poor "Waliya". Gabriel Aiya was feeling weak and faintish. His eyes were getting blurred. Unable to walk any further, he sat down under a "Mara" tree. The tree could not give him the shade that Gabriel Aiya much desired for most of its leaves had fallen. He slowly got up and moved under another tree and sat staring at the town hall of the metro polis.

Sandun Wijesiri

Hold on to life

Oh! to live once only is to lick
Tip of the lollipop and drop sweet and stick
No hold it dear hold it tight to enjoy
The many tastes you may choose and pick

Think not however you are clever
To taste life once and give up for ever
Your lounge may be faulty not the wine
In the bowl of life from the master brewer

Is it to do business or politics you offer
Or to be a dreamy poet or philosopher
On the stage of life the role is ready
To be a saint or villain as one may prefer

W.A.D. Raymond

භාලාගිරි ඇවිත්

ලියා තිබුනත් බාලගිරි
ඇදු නොවේ හෙට යයි කියා
දොර කැඩුණු උලුවකු කඳේ
ඇසනි වේගෙන් හමා එත්
තනි මංසලේ උන් මා
දෑත් තරකොට බිඳීන් උස්සා
කොවා බිම දුනුවිලි පිරුණු
පඳුර මත්තේ ෙසායම් මැකී ගිය...
භාලාගිරි එගේ උරා වී
යොවනගේ උක් පඳුර
ඇවිසන සිරුර ඇ දළා
බිත්තියේ පද්දුරට
මතෙන් රකුසකු විලස
යනවිට දොරකඩින් නැගී
ලියා පලයන් බාලගිරි
වෙනුවට භාලාගිරි
හෙටට නොපැමිණ
ඇදුම ආවත....

ජගත් කාරියටසම්

නැඳුණාගන්තෝන් ඔබ මා.....

කලාව ආත්මය වූ සිත්වල සීමා	මායිම
නොමැති සිතිවිලිද සොඳුරුය මිහිරිය	එතරම්
මහබැංකුවෙද එවැනිම පිරිසකගේ	නිමැවුම්
හෙළ-මහ-කලා කෙතටද පොදුවැස්සක් වුනි	මනරම්
විශ්ව සාහිත්‍ය පිරා මිණිමුතු	ඇහිඳ
බෙදුවා වේදිකාවට මෙන් පාඨක ලොවටද	නිබඳ
"හිරුනැති ලොව" කි "මෝදරමෝල" පිටුපස "අංඟාරාගඟ"	ළඟද
"වෙරළයන" ට යනෙන "හස්තිරාජ" හඳුනාගන	හැකිද?
ආත්මය සිනමාව විය ඔහුගේ	කවදත්
සිනමා වසන්තයකට මංපෙත් සෙව්වා	හරවත්
සමුළුද දේශනද "සිනමා විචාරය" එහි එලයකි	රසවත්
"ඉන්දුට මල්මිටක්" ද පිදුවා ඔහු තිරයට	පැහැපත්
"ගීකෙන" සෝදපාළුවකට අසුවී තිබූ	යුගයේ
ඔහුගේ ගේය පදයෙහි යළි පණ ගැන්වී	ආයේ
අරුත්බර වදන් පෙළහර පාමින් ගුවනට මුසු	වූයේ
මේ යුගපුරුෂයාගෙහි ඒ විස්කම් මතු	වූයේ
"තෙ-අකුරු" වලින් කවුරුත් ඇමතු	සොඳුරු
කළුපටි කරාටේ දිනු ඔහු විය	ඇදුරු
සිනමා සටන් තළවෙකු වී පෑ	නපුරු
වරිත රංගනයටම සීමාවිය	මිතුරු
කලාඋල්පතකි ඔහුගේ හද	මඩල
පද හතරකට එය ගොනුකල නොහැකිය	සකල
ලොකු පොඩි තිරයෙ කලාඅදියුරු සම්මානෙන් පිදු	ඉහළ
ඔහු ගැන වැනුම් කොතරම් කුකවියෙකුට	කළල
අඩනින්දේම කොවුළිඳු කුජනයක	කඩිමුඩියේ
"එරබදුමල්" පිපුනු බව දැනිලද	ලුම්බිණියේ
"ඔහුමාලිනිය" ය පෑ රැඟුමත්	කළුඑළියේ
නැතුවම බැරිය වේදිකාවට ඔහු	සරසවියේ
ඉවසනදනා" හෙළසිනමාවට	ගෙනැවිත්
ගෙවැදුනි සිහින මැදුරට ඔහු හැබැහිත්	රසවත්
සමුගති හදිසියෙම ප්‍රියයන්ගෙන්	හිතවත්
සුවඳැති කුසුම් පරවෙති හනිකට	කොහොමත්
කලාව තුරුළුකරගත් තාරුණ්‍යයය	සමඟින්
ජීවන තක්සලාවේ කළුසුදු වරිතද	ඇසුරින්
සෘංගාරය, උපහාසයද, උපහාරය දනවන	අයුරින්
බිහිකල නිසදසකි බලන් මහතුන් "සිතාම්බර...."	ඔහුගෙන්

දෙස්පාලනය තෝරාගත්තත්
ඔහු මහකතා සිහළට නැගුවා
කලාවත් වුනොත් හෙම එය මානව
දිනකදී මුළුලොවම සෙතදේවිය

ජනතාවාදී
සුබවාදී
හිතවාදී
නුදුරේදී

බුදුදම හා බැඳුණු පොත් පරිශීලනයේ
ඇය ඒවා සරල හෙළබසටද
කලාවට තිබෙන බැඳියාවද
වටිනා නවකතා හෙළයට නගනව

යෙදෙමින්
නගමින්
සමඟින්
වෙසෙසින්

“ගෝවේ” රඟනවිට “සමුදුර
පරදේශක්කාර සොල්දාදුවෙකුම එයි
වේදිකාව, සිනමාවද, පොඩ්තිරයද වෙනසක් නැති
තව සම්මාන කුමටද? ජනතා සම්මානය දිනු

දේවියට”
නෙතට
සිතට
ඔහුට

මහ ඇදිරිඳු “සරත්සඳ” ගේ “මනමේ”
මනබැඳි ඇය වේදිකාවට පැමිණුනි
කලාව වෙනුවෙන්මද “මහබඹු” ඇය මැව්වේ
කෙනෙකුට නොසිතුවොත් එය පුදුමෙකි

නළුවෙන්
ගැයුමෙන්
යනුවෙන්
සත්තෙන්

බහුතරයක් නොගිය මඟ අදිටනකින්
තෝරාගත් අයෙකි අතළොස්සකගෙන්
“සතිපුජා” වකින් සිනමා තිරයද
ඔහුගේ දිරිය පැසසිය යුතුමය

යුතුව
තනිව
පිදුව
පැතුව

“අක්කරපහ” ට මඩවල රත්නායකයන් සිත
නොකිලිටි ගැමිසුන්දරත්වය පිළිබිඹු
හුරුබුහුටිම අයෙකි කැමරාවට හසුවූයේ
වර්තය ඔහුට හිමිවිය ඒ නිගමනයෙන්

මැවුණු
මුහුණු
තුරුණු
කෙරුණු

“තෙළඟපාත මා දුටු සොඳුරු ගම”
සරලම බස් වහරක්ද සිය වසඟට
කෙළිලොල් වියේ සිට කළකීදැ ඇවර්ජනයක
රසවත් පොතක් එළිදැක්විය මේ විද්වත්

යනුවෙන්
ගනිමින්
යෙදෙමින්
ශුරින්

“ස්පාටකස්” “කයුලිගියුලා” තිරය
“රිදීකාසි” ‘වැසිවැස්සා’ දෝත
රංගනයේදී ඔහු කඩ-ඉම් තිමිර
සුවහසක් සිත්හි ලැගුම්ගත්තා සැමට

අරා
පුරා
ඉරා
හොරා

මව්බසේ මටසිළු පදවැල්
අමුනාගේය පද ලීවා
ඔහු ගීසංකල්පනා පදරැත්
මතකයෙන් නොමියේවි දිවි ඇති

රටාවට
කලාවට
හැබෑවට
තුරාවට

කලාකරුවනට කවදත් ලෝකය
ඔහු කැමරාකාවයටත් කොහොමත්
වාර්තාසිනමාපටද සොබදම් විශ්මය
නවතම කලාවද මෑතක ඔහු බිහිකළ

සොඳුරුයි
එලෙසයි
දනවයි
කදිමයි

බවුන් වඩන තවුසකුගේ
ඔහු ගී ලොවට පිවිසෙයි
ලයාන්විත සරයෙන් ගැයූ ගී දෝනිය
පියසෙනෙහසේ අරුමය පෙන්විය

සංයමයෙන්
මන්දස්මිතයෙන්
වෙනුවෙන්
මැනවින්

"ගොළු හදවත" ක සෙනෙහස තිරයේ
"දම්මිලාසුගත්" ලා කඳුලැලි සලමිනි
දඟයෙකු වුනත් ඔහු එම සිනමා
සැඟවුන "සුගත්" නොසිටියදෝ

දිගහැරියේ
සිටියේ
පටයේ
යොවනයේ

බටහිර නවකතා ඇගෙ ආත්මය වී
හෙළ සිනමාවටද ඇල්මක් දක්විය
"ප්‍රියංගා" හි ඇය කළ වර්තය
සිහියට නැඟනවා ඇය දුටුවම

තිබුනත්
කොහොමත්
තවමත්
අදටත්

"කුඩැල්ලෙක් සහ කන්දක්" ඔහුගේ
එය එළිදැක්වීම කවියකුගේ උපතක
එමනින් ඔහුට ලැබුනත් ලොකු
ජීවන පහන නිවුනිය නොසිතු ලෙස

පැතුමක්
ලකුණක්
පන්තරයක්
දවසක්

නිවුන් සොයුරකු ලෙසින් සිනමාසක්විති ගේ
වර්තයකට ඔහු පණ දුන්නා
"යොවනසුන්දරත්වය සිනමාවට වරමකි"
ඔහුගේ ආගමනයද විය එලෙසම

හෙළයේ
තිරයේ
සුගයේ
හිටිහැටියේ

කන්කළු කුරවි-සර මත්-කරන
හැඩවැඩතුඩඟ සොයනුද කුමකට
සැඟවුන සුන්දරත්වය මිහිමත
එහි අසිරිය හැඳුනුවෙද කලාකරුවෙකුමය

සඳ
සබඳ
කොතැනකද
නිබඳ

ලතා දයාවංශ

සතුටක් දෙන හැකිනම්

ඔබ කළ කී දෙයින් සතුටක්
හැකිනම් තවත් කෙනෙකුගෙ සිතකට
ඉටුකර දෙන්න එය නොපමාවම
එය මහ පිනකි බුදුහිමි වදහළ

ගෙනදෙන්ට
ඔබට
ඔහුට
ලෙසට

උගතුන් මහා වියතුන් පඬිදුන්
කළ කී 'දෙයයි ලොව' පවතින්නේ
ඒ පරහිතකාමි අය බිහිනොවුනානම්
අතපත ගාන්නට වෙයි අඳුරෙම

කවදත්
අදටත්
කොහොමත්
තවමත්

ලතා දයාවංශ

අප අතරින් විශේෂවූවන්

1. එම්. ආර්. එල්. හමීඩ් මහතා
2. එච්.එල්. ෆොන්සේකා මහතා (3518)
3. ඒ. පේදුරු හේවා මහතා (502)
4. ජී.කේ. මදුරුසිංහ මහතා (723)
5. ආර්.එම්. බිසෝ මැණිකා මිය (59) (වැ. හා අනන්දරා)
6. එම්.අයි.එම්. හුසේන් මහා (173)
7. ඩී.එන්. අබේසේකර මිය (435)

Obituaries

1. Mr. M. F. Hameed
2. Mr. H.L. Fonseka (3518)
3. Mr. A. Peduruhewa (502)
4. Mr. G.K. Madurusinghe (723)
5. Mrs. R.M. Bisomanike (59) (W. & O.P.)
6. Mr. M.I.M. Hussain (173)
7. M|s. D.N. Abesekara (435)

මහ බැංකු විශ්‍රාමිකයන්ගේ
සංගමය
2012 අගෝස්තු

වෙබ් අඩවිය : www.sendewa.com විද්‍යුත් ලිපිනය : info@cbpa.com

අංක QD/52/News/2012 යටතේ ශ්‍රී ලංකා තැපැල් දෙපාර්තමේන්තුවේ ලියාපදිංචි කරන ලදී.